

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἀπρησίας καί υπό του Ολοκαταναλωτικού Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησια... ἄρ. 8,— Ἔτησια φρ. χρ. 10,— Ἐξαμηνος... > 4,50 Ἐξαμηνος > 5,50 Τριμηνος... > 2,50 Τριμηνος > 3,— Ἀ ἰσυνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879. ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λ.π. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' καὶ ἰσδίου τιμῶνται ἑκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Εὐρυκτείου ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον
Περίοδος Β.—Τόμος 16ος	Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1909	Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 13	

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια).

Ἐάν ἡ Ἀστυνομία προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φύσιν τῶν φαινομένων τοῦ Γκράητ-Ἀύρου, ἠσθάνετο τώρα ὄχι ὀλιγώτερον ζωηρὰν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαφωτίσῃ τὰ φαινόμενα τὸν θερμαστήν, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσθη πλέον τίποτε. Ἦτο θέμα συνομίλιας, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Οὐάρεν, ἐπανήρχετο συχνότατα. Ὁ προϊστάμενός μου, — καὶ ὄχι βέβαια διὰ νὰ με πειράξῃ ἢ νὰ με λυπήσῃ, — ἀνέφερε συχνὰ τὴν προηγουμένην ἀποστολὴν μου καὶ τὴν ἀποτυχίαν της, καλῶς γνωρίζων ἄλλως τε ὅτι αὕτη δὲν προήλθεν ἀπὸ σφάλμα ἰδικόν μου. Ὅταν οἱ τοῦχοι εἶνε τόσο ὑψηλοί, ὥστε νὰ μὴν εἰσπύρῃ κανεὶς νὰ τοὺς αναβῇ χωρὶς κλίμακα, καὶ ὅταν ἡ κλίμαξ λείπῃ, εἶνε φανερόν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐκτός ἐάν ἤνοιγε διόδον μεδυναμίτιδα... Τοῦτο δὲν ἠμπούει τὸν κ. Οὐάρεν νὰ μοῦ λέγῃ συχνά:

— Τελοσπάντων, καίμενε μου Στρέκ, ἀπέτυχες φέμματα;

— Ἀπέτυχα, κύριε Οὐάρεν, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου. Εἶνε ζήτημα σαφάνης. Τὴν ἀναλαμβάνετε;

— Δὲν πειράζει, Στρέκ, δὲν πειράζει! Ἐλπίζω ὅτι θὰ δοθῇ ἄλλη εὐκαιρία ὥστε νὰ ἐξιλεώθῃ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὀρίστου τῶν

ἀστυνομικῶν μας ὑπαλλήλων! Νά, παραδείγματός γάριν, ἢ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ πλοίου! Ἄν καταρθώνατε νὰ τὴν διαφωτίσετε, ποῖα ἱκανοποίησις δι' ἡμᾶς, ποῖα τιμὴ διὰ σᾶς!...

— Βεβαίωτατα, κύριε Οὐάρεν, καὶ περιμένω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ διαταγή...

— Ποιὸς ἔφερε, Στρέκ!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Ἐχε λίγη ὑπομονή!...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅταν τὴν πρωΐαν τῆς 15 Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομείου, ἡ Γρηὺς μίθ' ἔφερε μίαν ἐπιστολὴν συστημένην, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπεχρεώθη νὰ ὑπογράψω ἀποδείξιν παραλαβῆς.

Ἐκύριε τὰς τὴν διεύθυνσιν, ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τῆς ὁποίας μοι ἦτο ἀγνωστός: Ὁ φακέλλος ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου τοῦ Μόργκαντων με ἡμερομηνίαν προχθές σινην.

Ἀπὸ τοῦ Μόργκαντων;... Δὲν ἀμφεβάλλα οὔτε στιγμήν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸν κύριον Ἠλίαν Σμιθ.

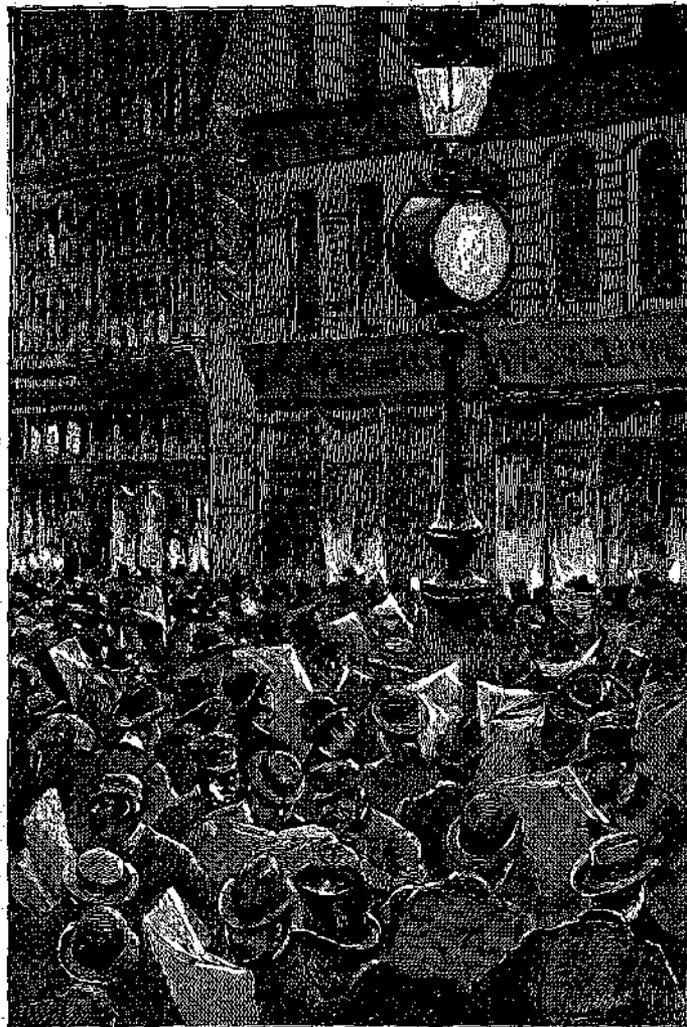
— Ναι, εἶπα πρὸς τὴν γηραιάν μου ὑπηρετρίαν, μοῦ γράφει ὁ κύριος Σμιθ... Αὐτὸς βέβαια θὰ εἶνε... Δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον εἰς τὸ Μόργκαντων... Καὶ γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ, ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι, σημαίνει ὅτι κάτι νέον καὶ σπουδαῖον ἔχει νὰ μοῦ ἀνακρινώσῃ.

— Μόργκαντων!... ὤκέλευθεν ἡ Γρηὺς. Δὲν εἶνε, μάτια μου, ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου, ἐκεῖ-κάπου, οἱ διαβόλοι τῆς κολάσεως ἐβαλάντις πρόσλας φωτιά;

— Ἀκριβῶς, Γρηὺς... Ἐκαστὸν πυροσφηνήματα γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν.

— Ἐλπίζω πῶς ὁ κύριος δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ-πέρα...

— Καὶ γιὰτί ὄχι; — Μὰ τί; θέλετε νὰ κείνετε ἐπὶ τὸ κάκων τοῦ

«Τὸ κοινὸν εἰδέκναι μέγιστον ἐνδιαφέρον...» (Σελ. 86, στ. γ.)

Γκρέττ-Αύρι; Εγώ δὲ θέλω νὰ μείνῃ ὁ κύριος ἐκεῖ-μέσα!..

— Έλα, σύχασε, Γρηδ, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἄς ἰδοῦμε τί συμβαίνει.

Έθραυσα τὰς σφραγίδας τοῦ φακέλου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ πολὺ χονδρὸν χαρτί. Αἱ σφραγίδες αὐταί, ἀπὸ κόκκινων ἰσπανικῶν κηρῶν, παρίστανον ἕν ἕδος οἰκοσμήμου στολισμένου μὲ τρεῖς ἄστερας.

Απέσυρα τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν φάκελλον τῆς. Ἦτο ἀπλοῦν φύλλον χαρτοῦ, διπλωμένον εἰς τέσσαρα καὶ γραμμῆν ἀπὸ τὴν ἐμπροσθίαν μόνον ὄψιν.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ ἰδῶ τὴν ὑπογραφήν.

Ἄλλ' ὑπογραφή δὲν ὑπῆρχε!.. Κάτι κεφαλαία γράμματα μόνον, εἰς τὸ τέλος τῆς τελευταίας γραμμῆς.

— Ἡ ἐπιστολὴ δὲν εἶνε τοῦ Δημάρχου τοῦ Μόργκαντων, εἶπα τότε.

— Τίνας εἶνε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Γρηδ, εἰς τὸ ἑπακρον περιέργως, καὶ ὡς γυναῖκα, καὶ ὡς γράφα...

Έξετάζων ὁλονὲν τάρχηά, τὰ ὁποῖα ἐπέϋχον θέσιν ὑπογραφῆς, ἔλεγα:

— Δὲν γνωρίζω οὔτε εἰς τὸ Μόργκάντων οὔτε ἄλλου κανένα ποῦ νὰ λέγεται Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ!

Ἐ γραφικὸς χαρακτήρ ἦτο ἀρκετὰ δυνατός, αἱ παχέαι γραμμαὶ καὶ οἱ συνδαρμοὶ μεταξὺ τῶν στοιχείων ἐντονώτατοι.—καὶ καμμιά εἰκοσαριά στίχοι ἐν ὄλῳ.

Ἴδου ἀντίγραφον τῆς περιέργου αὐτῆς ἐπιστολῆς, τῆς ὁποίας ἐφύλαξα ἐπιμελῶς τὸ πρωτότυπον, οὐχὶ ἀνευ λόγου βεβαίως, ἀφοῦ, πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξίν εἶδα ὅτι ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὸ Γκρέττ-Αύρι.

«Γκρέττ-Αύρι, Κυανὰ Ὅρη
«Βόρειος Καρολίνα
«13 Ἰουνίου

«Πρὸς τὸν κ. Στρούκ, ἀρχιστυνόμου,
Λόγη-Σιρότ, 34, εἰς Ὀδασικτῶνα.

«Κύριε,

«Ανελάβατε τὴν ἀποστολὴν νὰ ἐπιχειρήσετε ἔρρευαν εἰς τὸ Γκρέττ-Αύρι.

«Ἦλθατε τὴν 28 Ἀπριλίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου τοῦ Μόργκάντων καὶ δύο ἰδηγῶν.

«Ανέβητε μέχρι τοῦ περιζώματος, καὶ περιήλατε τὰ τεῖχη, ἀρκετὰ ὑψηλὰ ὥστε νὰναρρηγήθητε.

«Ἐζητήσατε διόδον, ἀλλὰ δὲν κατορθώσατε νὰ εὑρετε.

«Μάθετε τοῦτο: κανεὶς δὲν εἰσέρχεται εἰς τὸ Γκρέττ-Αύρι, καὶ ἂν εἰσέλθῃ, δὲν θὰ ἐξέλθῃ πλέον.

«Μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἀποκείραν σας, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπετύγχανε περισσότερον τὴν δευτέραν

φορὰν ἀπὸ τὴν πρώτην, καὶ θὰ εἶχε δι' ὑμᾶς σοβαρὰ ἐπακόλουθα.

«Ἐπωφεληθῆτε λοιπὸν αὐτῆς τῆς προειδοποιήσεως, εἰδεμὴ δυστυχία σας!
«Κ. Σ. Μ. Κ. Ρ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὰ δύο γίνονται τρία.

Ὁμολογῶ, ὅτι εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ ἐκπληξίς μου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς, ὑπῆρξε μεγάλη. Διάφορα εἰ καὶ ὦ! ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Καὶ ἡ γηραιά μου ὑπῆρέτρια μ' ἐκτύταζε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί νὰ υποθέσῃ.

— Ὁ κύριος ἔλαβε καμμιά κακὴ εἰδησι;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Γρηδ,—δὲν εἶχα σχεδὸν μυστικὰ ἀπὸ αὐτῆν,—τῆς ἀπεκρίθην ἀναγνώσας μεγαλοφῶνως τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου.

Ἡ Γρηδ ἤκουε καὶ μ' ἐκτύταζε μὲ μεγάλην ἀνσυχίαν.

— Κάποιος ἀστειὸς θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο, εἶπα ὡπὼν τοὺς ὤμους, καὶ θέλει νὰ μού κάμῃ φάρσα.

— Ἐκτός ἂν εἶνε ὁ διάβολος, ἀφοῦ τὸ γράμμα ἔρχεται ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ διαδόλου! προσέθεσεν ἡ Γρηδ, ἡ ὁποία δὲν ἤμπορούσε νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν ἰδεάν τῶν διαβολικῶν ἀσυνεργειῶν.

Ὅταν μὲ ἄφισε μόνον, ἀνέγνωσα καὶ διὰ τρίτην φορὰν τὴν ἀπροσδὸκητον αὐτὴν ἐπιστολήν, καὶ μετὰ πολλὰς σκέψεις, κατέληξα πάλιν εἰς τὸ πρῶτον μου συμπέρασμα, δηλαδή ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστεισμοῦ. Δὲν ἤμπορούσε νὰ ἦτο ἄλλο!.. Αἱ περιπέτειαι μου εἶχαν γίνῃ γνωσταί... Αἱ ἐφημερίδες ὄλαι εἶχαν διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκστρατείας μου εἰς τὴν Βόρειον Καρολίαν καὶ τῆς ἀποκείρας ποῦ ἐκάμαμεν μὲ τὸν κ. Σμιθ διὰ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ Γκρέττ-Αύρι. Ὁλος ὁ κόσμος ἤξευρε τὴν ἀποτυχίαν μας καὶ τοὺς λόγους τῆς...

Κάποιος λοιπὸν ἀστειὸς, φαρσῶ, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν παντοῦ, καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμη, ἐπῆρε τὴν πένναν καὶ ἔγραψεν αὐτὸ τὸ γράμμα διὰ νὰ μὲ πειράξῃ.

Κι' ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι, τῶντι, ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κρατῆρ ἐχρησίμωμεν ὡς φωλιά, ὡς καταφύγιον εἰς σπείραν κακούργων, αὐτοὶ βεβαίως θὰ εἶχαν ὑψιστον συμφέρον νὰ μὴν ἀνακαλύψῃ ποτὲ ἡ ἀστυνομία τὸ καταφύγιον αὐτό, καὶ ἐπομένως κανεὶς τῶν δὲν θὸ διέπραττε τὴν ἀνοήσιν νὰ τὸ προδώσῃ μόνος του. Κατ' αὐτὰν τὸν τρόπον, θὰ ἐπροκάλουν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐνεργήσουν νέας ἐρεῦνας εἰς τὰ Κυανὰ Ὅρη, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ συλληφθῇ σπείρα ὑπόπτων, ἡ ἀστυνομία ἔχει τρόπον νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κρησφυγέτου των!..

Ἡ μελανίτις ἢ ἡ δυναμίτις θὰ κατόρθωναν ἐπιτέλους νανοῖζουσι διόδον εἰς τὸ ἀπρόσιτον περιφράγμα... Ἀλλὰ καὶ πάλιν, πῶς οἱ κακούργοι αὐτοὶ θὰ κατόρθωναν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέττ-Αύρι ἂν δὲν ὑπῆρχε διόδος, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰνακαλύψωμεν;... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπόθεσις ἦτο ἀληθής, κανεὶς ἐκ τῶν κακούργων δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὴν ἀφροσύνην νὰ μοὶ ἀπευθόνῃ τοιαύτην ἐπιστολήν...

Έμεινε λοιπὸν μόνῃ ἡ ἐξηγήσις, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ κάποιον ἀστεῖον, ἢ ἀπὸ κάποιον τρελλόν, καὶ, κατὰ τὴν κρίσιν μου, οὔτε νὰνησυχῆσω ἔπρεπε, οὔτε νὰν ἀσχοληθῶ περὶ αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο, ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσκέφθην νὰ τὴν ἀνακοινώσω εἰς τὸν κ. Οὐάρδ, κατόπιν ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὸ κάμω. Βεβαίως, καμμίαν σημασίαν δὲν θὰ εἶδεν ὁ προϊστάμενός μου εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὅμως δὲν τὴν ἔσχισα, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἐφύλαξα εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Έὰν ἐτύχαινε νὰ λάβω καὶ ἄλλας τοιούτους εἰδους ἐπιστολάς, μὲ τὰ ἴδια ἀρχικά, θὰ τὰς ἐφύλαττα μαζί μὲ τὴν πρώτην καί... δὲν θὰ τὰς ἐπίστευα ὅπως καὶ αὐτὴν.

Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας μετέβαινα ὡς συνήθως εἰς τὸ ἀστυνομικὸν μέγαρον, ὅπου εἶχα νὰποτελειώσω μερικὰς ἐκθέσεις, χωρὶς νὰ μὲ κάμνῃ τίποτε νὰ προμαντεύσω ὅτι ἐντός ἐλγίου θάνεχάρων ἀπὸ τὴν Οὐασινγκτῶνα. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ ἀστυνομικός ποτὲ δὲν εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιούσης. Αἰφνιδίως παρουσιάζονται περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποχρεοῦν νὰ διασχίσῃ ὁλόκληρον τὴν Συμπολιτείαν, ἀπὸ τὸ Ὅρεγὸν μέχρι τῆς Φλωρίδος, καὶ ἀπὸ τῆς Μαινῆς μέχρι τοῦ Τεξᾶς.

Καί, — αὐτὴ ἡ ἰδέα μού ἤρχετο συχνά,—ἂν ἐπεφορτιζόμην μὲ νέαν ἀποστολήν καὶ ἂν ἀπετύγχανα πάλιν, ὅπως μὲ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Γκρέττ-Αύρι, δὲν εἶχα πλέον παρὰ νὰ ὑποβάλω παραίτησιν καὶ νὰ πάρω τὴν σύνταξιν μου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θεριαστοῦ, ἢ τῶν θεριαστῶν, οὐδεὶς λόγος ἐγίνετο πλέον. ἤξευρα ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶχε διατάξῃ νὰ ἐπιβλέπωνται αἱ ὁδοί, οἱ ποταμοί, αἱ λίμναι καὶ ὄλα τὰ ἀμερικανικὰ παράλια. Ἀλλ' εἶνε δυνατόν νὰ ἐξασκηθῇ ἀποτελεσματικὴ ἐπιβλεψις εἰς τὸσον ἀπέραντον χώρον, ἐκτενιομένην ἀπὸ τοῦ ἐξηκοστοῦ μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς τριακοστῆς μοίρας πλάτους, μέχρι τῆς τεσσαρακοστῆς πέμ-

πτης;. Μὲ τὸν Ἀτλαντικὸν ἄφ' ἐνός, μὲ τὸν Εἰρηνικὸν ἄφ' ἐτέρου, καὶ μὲ τὸν εὐρύν κόλπον τοῦ Μεξικῶ, ὁ ὁποῖος περιβρέχει τὰς μεσημβρινὰς τῆς ἀκτᾶς, τὸ μυστηριώδες πλοῖον δὲν εἶχεν ἀπερραντὸν τὸ πέδιον τῶν θαλασσοκριῶν καὶ δὲν καθίστατο οὕτως ἀσύλληπτον;

Ἀλλὰ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὔτε τὸ πλοῖον, οὔτε τὸ αὐτοκίνητον δὲν ἐθεάθησαν ἐκ νέου, γνωρίζομεν δὲ ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας τῶν ἐμφανίσεις, οἱ ἐφευρέται ἢ ὁ ἐφευρέτης,—ἂν ἦτο εἰς καὶ μόνος,—δὲν εἶχεν ἐκλέξῃ τὰ ὀλιγώτερον συχνὰ ζόμενα μέρη; ἀφοῦ τὸ μὲν αὐτοκίνητον διέσχισε τὴν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον ὁδὸν τῆς Βισκονσίνης ἐν ἡμέρᾳ ἀγῶν, τὸ δὲ πλοῖον ἐξετέλεσε τοὺς ἐλιγμούς του εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Βοστωῆς, τὴν ὁποῖαν ἀκατακούστως χιλιάδες πλοίων διασχίζουν.

Έὰν λοιπὸν ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀπολεσθῇ,—ὑπόθεσις ἄλλως τε πιθανοτάτη,—ἢ εὑρίσκειτο ὁλονὲν μακρὰν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰς θαλάσσας ἴσως τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἢ ἐκρύπτετο εἰς μέρος γνωστὸν μόνον εἰς αὐτόν.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τριακονταετηρίδος τῆς «Διαπλάσεως», ἀπένεμεν εἰς τὴν ἰδρυτὴν καὶ διευθυντὴν τοῦ περιοδικώματος κ. Ν. Παπαδόπουλον

τὸν ἀργυροῦν Σταυρὸν τοῦ Σαυῆρος. Εἶδατε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ σχετικὸν Β. Διάταγμα, καὶ φαντάζομαι πλέον τὴν χαρὰν σας διὰ τὴν τιμὴν τῆς ὁποίας ἐκρίναν ἀξίαν τὴν ἀγαπητὴν σας Διάπλασιν ὁ Βασιλεὺς, ὁ Ὑπουργός, ἢ Πολιτεία... Ἡ Διάπλασις παρασημοφορημένη! Δὲν εἶνε βέβαια μικρὰ ἡ ἠθικὴ αὐτῆ ἀμοιβὴ καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἐπίσημος τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὸ ἔθνος τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἐπὶ τριακονταετίαν συνεχῶς ἐκδιδόμενον καὶ διαπλάττον τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν.

Θὰ ἤπτε ἴσως ὅτι ἐν παράσημον δὲν εἶνε καὶ τίποτε σπουδαῖον, καὶ ὅτι πολλοὶ ὡς τὰρ τὰ ἐπῆραν, καὶ ἀξιοὶ καὶ

ἀνάξιοι ἐπίσης... Ναὶ! ἀλλ' ἡ τιμὴ ἢ προσγενομένη εἰς τὴν Διάπλασιν δὲν εἶνε μόνου ἢ τυπικῆ ἀπονομῆ ἐνός παρασημοῦ εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς εἶνε καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ἀπονομὴ αὐτῆ ἐγίνε δεκτὴ ἀπὸ τὸν τύπον καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἐν γένει. Ἡ Διάπλασις εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι ποτέ, καμμιά παρασημοφορία εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἠκούσθη μὲ τὴν ἡμετέραν, δὲν ἀνερτίσθη μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν, δὲν ἀνεγνωρίσθη τὸσον δικαίως καὶ πρέπουσα.

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἔγραψαν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο,— βλέπετε δὲ εἰς ἄλληλιν στήλην τὰ σχετικὰ ἄρθρα καὶ ἀρθριδια,— καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ἐδέχθη πολυπληθεῖς ἐπισκέψεις φίλων συγχαροῦν. Ὑπὸ τοιούτους ἔρους ἐν παρασημόν δὲν εἶνε πλέον ἀπλοῦν κόμμασμα! Εἶνε Σύμβολον. Εἶνε τιμὴ μεγάλη ἀληθῶς καὶ ἐξαιρετικὴ. Τὸ δίδει μὲν ἡ Κυβέρνησις, ἀλλὰ χειροκροτεῖ ἐπιδιοκιμάζουσα ἢ κοινωνία. Καὶ τότε εἶνε ὡς νὰ τὸ δίδῃ αὐτῇ ἡ κοινωνία, ὁλόκληρος, ἢ μόνῃ ἰκανῇ νὰ πονεῖμῃ τὰς μεγάλας καὶ ἀληθινὰς τιμὰς...

Τίποτε συγκινητικώτερον ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἐδέχθη αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ Διάπλασις. Οἱ παλαιοὶ τῆς φίλοι, οἱ πρῶτοι τῆς συδρομηταί, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι πρὸ τρίακοντα καὶ πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν τὴν ἐπεσκέπτοντο, παιδιὰ ἢ ἔφηθοι τότε, εἰς τὸ πρῶτόν τῆς γραφεῖον, ἤρχοντο σήμερον, ἀνδρες ἄριμοι πλέον, ἀποκατεστημένοι καὶ διακρινόμενοι εἰς τὴν κοινωνίαν, ἤρχοντο καὶ πάλιν, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, νὰ τὴν συγχαροῦν, νὰ τὴν ἀσπασθοῦν, νὰ τὴν τιμήσουν. Αἱ παιδικαὶ τῶν ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξηγεῖοντο ζωηρόταται, ἐπροκάλουν τὴν ὄραϊαν αὐτὴν συγκίνησιν. Ἐνθυμοῦντο τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἠσθάνοντο τότε διὰ τὸ περιοδικόν των, τὴν ἀγάπην των, τὸν ἐνθουσιασμὸν των, τὴν ἀνυπομονήσιν των ἕως νὰ λάβουν τὸ φύλλον, τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ τοὶς ἐπροξενούσεν ἡ ἀνάγνωσις του, τὸν ζῆλον μὲ τὸν ὁποῖον ἠγωνίζοντο νὰ λύσουν τὰς Ἀσκήσεις, τὴν σπουδὴν μὲ τὴν ὁποῖαν ἔφερον οἱ ἴδιοι κολλάκις τὰς λύσεις εἰς τὸ Γραφεῖον, καὶ τὴν χαρὰν ποῦ ἐδοκιμάζαν ὅταν ἔβλεπαν— πολλοὶ διδὸν πρῶτην φορὰν—τυπωμένον τὸ ὄνομά των μεταξὺ τῶν λυτῶν... Καὶ διηγούντο ἐνθουσιαστικῶς ἐπισοδία καὶ ἀνέκδοτα. Ὁ ἕνας ἐνθυμεῖτο τὸν ἀγαθὸν καθηγητὴν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἐγγράψῃ τότε καὶ ὁ ὁποῖος τῷ εἶδιδε τακτικὰ τὸ φύλλον, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ πάντοτε «μετὰ τὴν μελέτην»... Ὁ ἄλλος μᾶς διηγεῖτο τοὺς κομικοὺς θυμούς του ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου τῆς

ἐπαρχίας του, τὸν ὁποῖον ἐνοχλοῦσε δεκάκις τῆς ἡμέρας, ἐρωτῶν ἂν ἦλθε τὸ φύλλον... Ὁ τρίτος ἀνεπόλει τὸν παιδικὸν κουμποροῦν του, διὰ τοῦ ὁποῖου, πεντάραν-πεντάραν, ἐσχημάτιζε τὸ ποσὸν τῆς συδρομῆς... Ὁ τέταρτος μᾶς ἐξέθετε τὰς παιδικὰς του ἐντυπώσεις ἀπὸ κάποιον διήγημα τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφυσικήν τότε τὴν θέλησιν του καὶ τὴν φιλοτιμίαν του εἰς τὸσον βαθμὸν, ὥστε,—μᾶς διαβαδαιόμεν—εἰς αὐτὸ νὰ ὀφείλῃ τὴν σημερινὴν του θέσιν καὶ εὐδοκίμησιν.

Ἄλλ' ἀκόμη πλέον συγκινητικὸν εἶνε, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συδρομητὰς αὐτοὺς τῶν πρῶτων ἐτῶν τῆς Διαπλάσεως, σήμερον εἶνε πατέρες καὶ ἔχουν τὰ παιδιὰ των συδρομητὰς. Οὕτω μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μας αὐτοὺς φίλους ἤλθαν νὰ συγχαροῦν συνοδευόμενοι ἀπὸ φίλους μας νέους... Καὶ εἰς ὠρσμένας στιγμὰς, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ἀντεπροσωπεύοντο καὶ αἱ δύο γενεαί,—μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μὲ τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ αἱ δύο,—τὰς ὁποίας ἐξέθερε τὸ τριακονταετὲς περιοδικόν. Ποία εὐτυχία τῶντι διὰ τὴν Διάπλασιν νὰ βλέπῃ σήμερον τοὺς νέους αὐτοὺς βλαστῶς γονεῶν, πατέρων ἢ μητέρων, ποῦ αὐτὴ ἡ ἰδία ἄλλοτε ἐτερψεν, εἶδαζε, συνεκίνησε, διέπλασε! Καὶ νὰ τοὺς βλέπῃ μαζί εἰς τὸ γραφεῖον τῆς, νὰ συνενόησιν τὰ συγχαρητήρια των, μὲ τὸ αὐτὸ αἶσθημα, μὲ τὴν ἰδίαν χαρὰν!.. Κανὲν ἄλλο περιοδικόν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἠξιώθη αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἡ Διάπλασις ὀφείλει εἰς τὴν μακροβιότητά τῆς, τὴν ὁποῖαν πάλιν ὀφείλει εἰς τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνέκαθεν τὴν περιβάλλουν οἱ Ἑλληνόπαιδες!

Μετ' ὀλίγον θὰ ἐορτάσῃ ἐπισήμως τὴν Τριακονταετηρίδα τῆς. Εἰς τὴν σεμνὴν καὶ σπανίαν ἐορτὴν θὰ λάβουν μέρος καὶ αἱ δύο γενεαί, οἱ πατέρες καὶ οἱ υἱοί, αἱ μητέρες καὶ αἱ θυγατέρες. Καὶ ἡ Διάπλασις, μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν, θὰ ἐμφανισθῇ παρασημοφορημένη,—στολισμένη μὲ τὸ τίμιον παράσημον, τὸ ὁποῖον ἀνῆρτησεν εἰς τὰ στήθη τῆς ἢ ἐκτίμησις τῆς Πολιτείας καὶ ἐστερέωσεν ἢ ἀγάπη ὁλόκληρου τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας!

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΒΡΑΧΟΙ

Βράχε! Σὺν πόσοι ἀπάνω σου Περᾶσαν χαιλασμοί, Κ' ἐκώλησες κ' ἐστάθηες Στῆς οσμιατῆς τὴν ἀκρῆ; Μὴν ὁ οσμιατῆς σ' ἐγκομίσει, Μὴν ἡ νεροσομφὴ, Καὶ πρᾶσινῆζει ἡ φτέρη σου Μὲ τὸ κρυφὸ σου δάκρυ;

ΑΔΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΑΠ' ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ!

Γερμανικόν Διήγημα.

— Έξοχα, μπαμπά! Έμμεσα μόνοι εις ένα ολόκληρον διαμέρισμα' αλήθεια, εσταθήκαμε τυχεροί μέχρι του τέλους του ταξιδιού μας!

Με τα λόγια αυτά, η Μαργαρίτα Δελφλέρ απεπάθη προς τον πατέρα της, εμπαινούσα μετ' αυτού εις το βγαίνει της αμαξοστοιχίας, με την όποίαν επρόκειτο να επιστρέψουν εις την πόλιν των, κατόπι αρκετά μακροῦ ταξιδιού.

— Δόσε μου λοιπόν τη βαλίτσα σου, της ειπεν ο πατέρας της, ασχολημένος την στιγμήν εκείνην εις την τοποθέτησιν των άποσκευών.

— Όχι, μπαμπά, καλύτερα να την αφήσωμεν εδώ κάτω: έχω τοποθετήσει μέσα ώραιās φωτογραφίας από την καλλιτεχνικήν έκθεσιν, καθώς και λευκώματα με τα δικά μου σκίτσα, και φρονώ πώς με μεγάλην ευχαρίστησιν θα τα θαυμάσωμεν άκόμη μία φορά, δέν ει' αλήθεια;

— Καλά' αυτό, πράγματι, θα είναι καλύτερον' κίαισε λοιπόν με την βαλίτσα σου την θέσιν μου, κ' έγω πηγαινω μία στιγμή να τηλεγραφήσω της μαμμιάς σου και να πάρω μία εφημερίδα.

Και έβγηκεν έξω.

Η Μαργαρίτα εσηκώθη κ' έπλησίασε προς το παράθυρον διά να κυττάξη. Μέσα εις το πηγαινοερχόμενον πλήθος παρετήρησε ένα μικρόν δυμιλον, ο όποιός, χωρίς να το θέλη, της εκίνησε την προσοχήν. Ήσαν δύο γυναίκες του λαού, αϊ όποίαι με μεγάλην ζωηρότητα συνομιλούσαν δια κάποιαν ύπόθεσιν με ένα σιδηροδρομικόν υπάλληλον. Το θέμα της συνομιλίας παρουσίαζε, προφανώς, ζωηρόν ενδιαφέρον και τόσοσ ζωηρώς εξέφραζαν την ταραχήν των αισθημάτων των, ώστε η Μαργαρίτα ήρπασεν εν άπό τα λευκώματά της και ήρχισε γρήγορα-γρήγορα να ζωγραφίζει τον περιεργον αυτόν δυμιλον.

— Όταν ο πατέρας της επέστρεψεν, η κόρη τον ώδήγησεν εις το παράθυρον και του έδειξε τον δυμιλον, και έπειτα το εξ αυτού σχεδιάσμά της.

— Κύτταξε, μπαμπά, τι ώραϊόν θέμα, δέν εύρίσκεις ότι το άπεικόνισα επιτυχώς εις αυτό το ίχνογράφημα;

Ο πατέρας παρετήρησεν επισταμένως το πρωτότυπον και το ίχνογράφημα.

— Πιστότατα, παρετήρησε, — και πόσον γρήγορα κατώρθωσες ν' άποδώσής τα χαρακτηριστικά των προσώπων αυτών!

— Όταν εις τα σχεδιάσματα που φέρνω μαζί μου, προσετέθη άκόμη ένα. Με πόσην ευχαρίστησιν θα τα δείξω

στο σχολειόν! Έγώ θα ήμπορούσα ίσως και να υπερηφανεύομαι δια τους έπαίνους, που θα άκούσω εκεί' προς το παρόν όμως δέν αίσθάνομαι παρά μεγάλην χαράν δι' αυτούς.

— Ναί, τέτοιο χάρισμα είναι άναμφιβόλως μεγάλη ευτυχία, και είμπορείς να ευχαριστήσ δι' αυτό την Μοΐραν σου. Κρίμα μόνον που δέν έδωσες και τα μέσα, που χρειάζονται δια την τελειοποίηση του τάλαντου σου, και κατά πάν πιθανότητα θα άναγκασθής να περιορισθής εις τον ρόλον της διδασκαλίσης της ίχνογραφίας.

Τας τελευταίας λέξεις επρόφερον ο πατέρας με τόσοη θλίψιν εις την φωνήν και εις τους οφθαλμούς, ώστε δέν ήτο δύσκολον να μαντεύση κανείς πόσον ισχυρώς τον επέλεξεν η εκφρασθείσα σκέψις.

— Ας μη στενοχωρούμεθα δι' αυτό, καλέ μου μπαμπά, έσπευσεν η Μαργαρίτα να διασκευάσ ην θλίψιν του πατέρα της. — Είμαι νέα άκόμη, έχω πολλόν καιρόν εμπρός μου, ίσως αϊ περιστάσεις άκόμη συντελέσουν, ώστε να είμπορέσω να εξασκολουθήσω την καλλιτεχνικήν μου μόρφωσιν. Η τύχη άλλως τε δέν μάς άφισεν έως τώρα. Μήπως ήμπορούσα έγω πρό εξ μηνών να φαντασθώ, ότι γρήγορα θα κάμω αυτό το τόσοσ ωφέλιμον ταξείδι, συνοδεύουσα τον πατέρα μου, ο όποιός δια λόγους ύψηρεσις ώφειλε να επισκεφθί τις καλύτερας πόλεις της Γερμανίας;

— Ναί, προσθέσας τās μικράς μου οικονομίας εις το ποσό, που μου έδόθη δι' όδοιπορικά μου έξοδα, ήμπορέσα να σου κάμω αυτήν την ευχαρίστησιν και ωφέλιμον τέψιν. Έν τούτοις, αγαπητή μου, — διέκοψεν αιφνης τον λόγον του, ιδών, ότι η κόρη έβγαζεν από την βαλίτσαν φακέλλους των ένα κατόπι του άλλου: — μην απλώνωσαι τόσοσ πολύ' είδες, ξεχάσα να σου πώ, πώς δέν θα μείνωμεν μόνοι εις αυτό το διαμέρισμα.

— Όχι δά! ανεφώνησε με δυσάρεστον ύφος η Μαργαρίτα.

— Ναί! και ξεύρεις ποϊόν θα έχωμεν συναξειδιώτην; εξήκολούθησεν ο πατέρας χαμογελών: — εκείνον τον κύριον, που ήλθε μαζί μας εις την άρχήν του ταξιδιού.

— Ω Θεέ μου! ανεφώνησεν απηλπισμένη πλέον η κόρη: — μα η παρουσία αυτού του άμιλητου, του παραδόξου κυρίου θα μάς χαλάσ η ολότελα το τέλος του ταξιδιού μας!

— Είσαι παραπολύ έγώιστρα, παρετήρησεν ο πατέρας' ήμπορούσε να μάς τυχουν πολύ χειρότεροι συναξειδιώται και μολαταυτα σύ όφελεις να τους υποφέρης. Μα έγω δέν είμπορώ και να εννοήσω κατά τι είναι άξιος της άποστροφής σου ο κύριος αυτός. Φαίνεται να

είνε μορφωμένος, μόνον που είναι ολίγον μισάνθρωπος και άφηρημένος. Έν τούτοις, ολίγον έλειψε νανεθή εις το τραίνο που πηγαινει αντίθέτως, και διευθύνετο εκεί με όλας τās άποσκευάς του. Τον συνήτησα εκ τύχης κ' επρόσθασα εγκαιρώς να τον σταματήσω. Όταν εξήτησε πληροφορίας, αν εις το διαμέρισμά μας ύπάρχη θέσις ελευθέρα, έγω του ή απήνητα, ότι εις το τραίνο μας, ως φαίνεται, ύπάρχουν ολίγοι επιβάται και ότι προς το παρόν είμεθα μόνοι εις το διαμέρισμά μας.

— Και είναι άνάγκη να καθίσ η μαζί μας, άπου και έτσι δέν θα μιλήσ η ούτε λέξιν;

— Ίσως αυτό κυρίως τον έλκυει, διότι ήμεις εφάνημεν αρκετά λεπτοί προς αυτόν, και δέν τον ανησυχήσαμεν με περιέργους και όχηλράς ερωτήσεις. Μα που να επήγγε τάχα; Το τραίνο θα ξεκινήσ η γρήγορα και είναι καιρός να έλθ η.

— Ξεύρεις τι ήθελα να σε παρακαλέσω, μπαμπάκα; ειπεν η Μαργαρίτα σηκωθείσα ταχέως από την θέσιν της: — ας κάμωμ γρήγορα ένδσω ύπάρχει καιρός και... «ας περάσωμεν εις άλλο διαμέρισμα» ήθελε να προσθέσ η, αλλά δέν επρόσθασε να τελειώσ η την φράσιν.

Εις την θύραν επρόβαλεν ύψηλή μορφή, κάπως κυρού ανθρώπου, ο όποιός με εμπροστι ύφος εκύτταζε μέσα εις το διαμέρισμα. Ίδών γνωστά πρόσωπα, υπεκλήθη και ήθέλησε πλέον να έμδη εις το διαμέρισμα, αλλά τα μεγάλα πακέτα τα όποια επιμελώς έκράτει εις τās χείρας του, τον εμπόδιζαν, και έσφηνώθη εις την θύραν. Εις την ισχυράν ώθησιν του μόλις εκκινήσαντος τραίνου, ένα από τα πακέτα, προδήλωε το μάλλον ύπ' αυτού προφυλασσόμενον, εκτύπησε δυνατά εις την θύραν. Η Μαργαρίτα είδε πόσον πολύ έτάραξε τούτο τον άγνωστον, άλλ' η δυσαρέσειά της έναντιον του όχηλρου συναξειδιώτου ήτο τόσοσ σφοδρά, ώστε η δυσχερής θέσις του, αν θέλετε, της επροξένησεν αρκετήν ευχαρίστησιν. Και μόνον όταν είδε τον πατέρα της να σπεύσ η ευγενώς εις βοήθειαν του εισελθόντος, ήσθάνθη κάποιαν μεταμέλειαν, και ήσχαλήθη εις την επιθεώρησιν ένδς καταλόγου, αγοράσθέντος εις την καλλιτεχνικήν έκθεσιν.

Αϊ θαυμασiai εικόνες έζωνάνευσαν, θα έλεγες, εις την φαντασίαν της, και μαζί με αυτάς ανεξελογονείτο και η ευχαρίστησις που της είχαν προξένησ η. Βλέπουσα, ότι ο άγνωστος έδυθίσθη εις την άνάγνωσιν της εφημερίδος και επιθυμούσα να μερισθ η μετά του πατρός της τās αναμνήσεις της, η κόρη τον ήρώτησεν: — Ξεύρεις, μπαμπά, πόσας εικόνες έσημειώσαμεν δια λογαριασμόν μας εις την έκθεσιν;

— Ναί, καιμιά δεκαριά, νομίζω.

— Όχι, λάθος έχεις, είκοσιτρείς! Και τί θα έλεγες, αν ποτε εξεπληρουόντο τα όνειρά μας και καιμιά ευεργετική Μοΐρα σου επρότεινε χρήματα δια να αγοράσ ης τās εικόνας που μάς ήρεσαν;

— Έγω νομίζω, άπεκρίθη χαμογελών ο πατέρας, ότι θα εξητούσα από την παντοδύναμον αυτήν Μοΐραν την άδειαν να χρησιμοποήσω τα προτεινόμενα χρήματα, αντί εις αγοράν εικόνων, εις την εκπαίδευσιν της κόρης μου.

— Ας υποθέσωμεν όμως, ότι η Μοΐρα δέν έδέχετο και σου έλεγεν: — Αν η κόρη σας έχ η πράγματι τάλαντον, είμπορεί και μόνη της να τελειοποιηθ η, όταν μελετά διαρκώς τα έργα των μεγάλων καλλιτεχνών. Και πράγματι, μπαμπά, μη λησμονήσ ης τους τόσοσ μεγάλους καλλιτέχνας ως τον Μέντσελ, Λέμπκ η και άλλους, οι όποιοι μόνοι των έφθασαν εις τόσοσ ύψος' διατί λοιπόν κ' έγω...

— Έπάνω εις αυτό, σου παρατηρώ λοιπόν κ' έγω, ότι είναι πολύ τολμηρόν να βάζ ης τον εαυτόν σου σιμά εις τοιαύτας μεγαλοφυίας.

— Έγουν να πούν, μπαμπά, ότι όποιος αρκεϊται εις την μικράν δόξαν, εκείνος δέν αξίζει την μεγάλην. Αν και, επρόσθασε συλλογισμένη, μία διδασκάλισσα ίχνογραφίας, βέβαια, δέν έχ η και πολλόν ελευθερον καιρόν δια να αυτοτελειοποιηθ η.

— Ας μη προμαντεύομεν και ας ελπίζωμεν εις καλύτερον μέλλον, ειπεν ο πατέρας προσπαθών να την παρηγορήσ η συγχρόνως όμως με τόσοη θλίψιν εκύτταζε την κόρην, ώστε η τελευταία έσπευσε ναλλάξη όμιλίαν και εξήκολούθησε πάλιν με το πριν εύτράπελον ύφος: — Δέν μου απήνητησε όμως άκόμη, μπαμπά, ποια από τās εικόνας θα έπροτίμας περισσότεροσ ναποκτήσ ης, αν έκαρουσιάζετο η ευεργετική Μοΐρα;

— Περισσότερον απ' όλας έγω; θα έπροτιμούσα την θαυμασίαν έκλεινην δύσιν του ήλιου, αϊ θαμβωτικαϊ άκτίνες του όποιου, νομίζ η κανείς, ότι έκτοξεύονται από την εικόνα!

— Ναί, η εικών είναι τρώντι έξοχος, ίσως πολλά θα ήμπορούσα να ωφεληθώ από αυτήν.

Καθ' όν χρόνον ανεμνησόντο την μίαν κατόπι της άλλης όλας τās εικόνες που είχαν άρεση περισσότεροσ εις τον πατέρα, το τραίνο έσταμάτησε και αϊ φωναϊ των συνομιλητών ήρχισαν να σβύνονται μέσα εις τās κρήνας των διαφόρων διαβατιόντων πωλητών: «Μπούρα, σιγαρέτα, πούρα», αντήχουν διαρκώς υπό τα παράθυρα.

— Φθάνει να μη μάς έλθ η κανέναν άλλος, ειπεν ανήσυχος πάλιν η Μαργαρίτα. Δέν είπίστευα, επιθύρισε προς

τον πατέρα της, πώς θα έπερνούσαμεν τόσοσ ώρατα και άπαρητήρητα τον καιρόν μας, αν και...

Και ένευσεν εκφραστικώς δια της κεφαλής προς το μέρος του άγνωστου, όστις εξήκολούθει άκόμη να κάβεται βυθισμένος εις την άνάγνωσιν της εφημερίδος.

— Προς τι να όμιλής μυστικά, της ειπε μετά μομφής ο πατέρας της, — δέν σε καταλαμβάνω, φέρεσαι κάποτε άκόμη σαν παιδάκι!

Η Μαργαρίτα εκύτταζε μίαν άκόμη φοράν τον συναξειδιώτην, αλλά το πρόσωπον του τελευταίου ήτο σκεπασμένον με την εφημερίδα. «Καλά που διαβάζει, έσκέφθη, τουλάχιστον δέν μάς εμπόδιζει να μιλούμε, όπως την άλλη φορά, όταν το βλέμμα των μεγάλων ματιών του ήτο προσηλωμένον πότε επάνω εις τον πατέρα μου και πότε επάνω εις έμέ, και με τέτοιαν έκφρασιν, σαν να μην είχεν εμπρός του ανθρώπους άλλα μίαν άπέραντον έκτασιν».

Τας σκέψεις της διέκοψεν ο πατέρας της, ο όποϊός την ήρώτησε: — Μικρόν τώρα να μάθω κ' έγω την επιθυμίαν σου, αν σου έπαρουσιάζετο η άγαθή Μοΐρα;

— Την επιθυμίαν μου! Αν ήξευρες πόσον σφοδρά είναι η επιθυμία μου, μπαμπά! Και νύκτα και ήμεραν στέκονται εμπρός μου αϊ θαυμάσια προσωπογραφία: του μεγάλου μας καλλιτέχνου Ν. Ξεύρεις άλλως τε, ότι έγω κλίνω περισσότεροσ εις τās προσωπογραφίας. Ο άνθρωπος είναι η κορωνίς της δημιουργίας, ιδού λοιπόν ποϊον είναι κατ' έμέ το ώραϊότερον, το ευγενέστερον θέμα δια τον χρωστήρα ένδς καλλιτέχνου. Το να άπεικονίζ ης πρόσωπα, να τα ζωτανεύης, όπως κάμνει ο διάσημος καλλιτέχνης Ν. ύπάρχει μεγαλύτερα ευτυχία από αυτήν;

Η κόρη εξέφρασεν όλα αυτά με έξαψιν, σχεδόν με πάθος, ο δέ πατέρας της, συγκεκινήμενος έβλεπε την θυγάτέρα του καθημένην άπέναντί του με σφιγμένα τα χέρια και άκτινοβολούσαν μορφήν. Ούτε ο πατέρας, ούτε η κόρη παρετήρησαν, ότι εις τās τελευταίας λέξεις της Μαργαρίτας, ο άγνωστος άφηκε σιγά-σιγά την εφημερίδα. Το βλέμμα των μεγάλων, των συνήθως τίποτε σχεδόν μη βλέπόντων οφθαλμών του, ήτο τώρα μετά προσοχής προσηλωμένον επί του εμπνευσμένου προσώπου της άπέναντί του καθημένης κόρης.

— Μού επιτρέπετε να κυττάξω τα σχεδιάσματά σας; ειπεν άποταθείς έξαφνα προς την ανασκίρησασαν εκ του άπροσδοκητου Μαργαρίταν. — Κάτι καταλαμβάνω από την τέχνην, και ίσως θα δείξετε περισσότεροσ εμπιστοσύνην

προς την γνώμη μου, αν σας προσθέσω, ότι γνωρίζομαι πολύ με τον καλλιτέχνην Ν., που πρό ολίγον ανεφέρσ η.

Ο πατέρας έκαιεν υπόκλιτιν προς τον άγνωστον και την ευχαρίστησε δια το ενδιαφέρον του, η δέ Μαργαρίτα τόσοσ ήτο ταραγμένη, ώστε δέν ήμπορούσε άκόμη να προσφέρ η λέξιν και, σιωπώσα, του ένεχειρίσε το λεύκωμα.

Φοβούμενη να κινήθ η και προαισθανόμενη, ότι η τυχαία αυτή συνάντησις ήμπορούσε να έχ η δι' αυτήν σοδάρά άποτελέσματα, δέν απέστα τώρα τους οφθαλμούς από τον άγνωστον.

Ο δέ τελευταϊός με όλονέν ζωηρότερον ενδιαφέρον έφυλλομέτρει το τετράδιον. Η μορφή του, εκφράζουσα όλονέν το ενδιαφέρον αυτό, έντελώς μετεμορφώθη και κατέστη ελκυστικωτάτη. Από καιρού εις καιρόν έσκυπτε και εκτύπα δια της χείρας επί της μάλλον επιτυχούς σελίδος, και τέλος ανεφώνησε: — Μα σεϊς έχετε αναμνησθήτητον τάλαντον, μέγα τάλαντον. Είστε από τώρα καλλιτέχνις, αν και όχι μεγάλη, αν δέν άπατώμαι όμως, έχετε προσόντα δια να γίνετε μεγάλη. Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σας συγχαρώ, νεαρά συνάδελφε, και να σας σφιξω το χέρι!

Η Μαργαρίτα δέν ήμπορούσε να πιστεύση, ότι βλέπει εμπρός της τον ίδιον συναξειδιώτην, η όχηλρα εμφάνισις του όποϊου τόσοσ την είχε δυσαρεστήσ η. Κάποια έσωτερική φωνή της ύπηγόρευε τώρα, ότι έχ η ενώπιόν της όχι κοινόσ τινα θνητόν, εν τούτοις όμως δέν ήμπούρεσε να συγκρατήσ η επιφώνημα θαυμασμού, όταν ο άγνωστος απεπάθη προς αυτήν και της ειπε: — Επιτρέψατέ μου λοιπόν τώρα να σας ευχαριστήσω δια τους επαίνους που έπεδαφιλεύσατε εις τα έργα μου' και ύποκληθείς προς άμφοτέρους τους συναξειδιώτας, επρόσθασε: — είμαι ο ζωγράφος Ν.

Η κατάκληξις της κόρης δέν είχεν όρια και ήτον έτοιμη να κλάυσ η από την ταραχήν και την ευτυχίαν, που έδλεπεν ενώπιόν της τον δημιουργόν τοιούτων θαυμασιών έργων, και μάλιστα ήξιώθη παρ' αυτού κολακευτικών κρισεων.

— Που να φαντασθώ έγω ποτε ότι σεϊς είσθη ο τόσοσ διάσημος καλλιτέχνης, και ότι... ήρχισεν η Μαργαρίτα, και θορυβημένη έσταμάτησε.

— Ημπορούσε να έχ η μίαν τόσοσ κοινήν και αφηρημένην μορφήν, συνεπλήρωσε χαμογελών ο καλλιτέχνης.

— Όχι, όχι ειπε περισσότεροσ θορυβημένη η κόρη, — αλλά έγω ήμην πράγματι πολύ άφελής να φανταζώμαι τους μεγάλους καλλιτέχνας με χυμένα στους ώμους μακρυά μαλλία, με βελούδινα μπλουζα, και τα λοιπά.

Ο καλλιτέχνης έγέλασε.

— Ναι, αυτήν την φορά η πραγματική δεν συνέπεσε με την φαντασίαν σας. Η δημιουργία παρέχει εις τον άνθρωπον ύψιστην ήδονήν, ή οποία όμως τον συναρπάζει έντελώς. Εκείνος ή οποίος αποσύρεται έξ ολοκλήρου εις τά έργα του και ζή μόνον δι' αυτών, ήπως συμβαίνει τούτου συχνά μαζί μου, ήλίγον έχει καιρόν να φροντίση διά τή έξωτερικόν του. Όταν έξαξείδεια μαζί σας την πρώτην φοράν, θα σας έφάνηκα, πιθανόν, ένας πολύ παράξενος και ιδιότροπος άνθρωπος: αι σχέψεις μου ήσαν τότε έξ ολοκλήρου άπερροφημένα από μίαν είκόνα, και μόνον χάρις εις την εύγενή συνδρομήν σας, — προσέθεσεν άποταθείς πρὸς τόν πατέρα, — λατῶρῶσα να επιβιβασθῶ εις τή κατάλληλον τραίνο και να φθάσω εις τή τέμα του ταξειδίου μου. Εις τή διάστημα μερικῶν εβδομάδων, τάς όποιίας διήλθον έν πλήρει απομονώσει, κατορθῶσα να ένσαρκώσω τάς ιδέας που με κατεδιῶκον. (Εις τούς λόγους τούτους προσέβλεψε μετά στοργής εις τή άνευ σχήματος πακέτον, τή τοποθετημένον εις τή δικτυωτόν.) Έν τούτοις, προσέθεσε, — είμπορώ να σας άπαντήσω με τά ίδια: τή έξωτερικόν, πράγματι, άπατά. Μήπως έγώ ήμπορούσα ποτέ να υποθέσω, ότι υπό τή παιδικήν σχεδόν έξωτερικόν σας κρύπτεται τήσσον μέγα τάλαντον; Και τί φρονείτε διά τήν μέλλουσαν μόρφωσιν τής κόρης σας; ήρώτησεν άποταθείς πρὸς τόν πατέρα.

— Κατέχω μικράν θέσιν αρχιτέκτονος εις μίαν μικράν πόλιν τής Γερμανίας. Εκεί δέν έχομεν κανένα καλλιτέχνην, εις τόν όποιον ν' αναθέσω τήν εκπαίδευσιν τής κόρης μου. Έξ άλλου και τά μέσα μας εινε πολύ περιωρισμένα και ήτι μᾶς ήτο δυνατόν να πράξωμεν δι' αυτήν ήτο, να τήν καταρτίσωμεν διδάσκαλον τής ίχνογραφίας, εις τήν όποιαν πρόκειται να δώση έξετάσεις τή επόμενον έτος. — Όχι, αυτό δέν πρέπει να γίνη, άντέλεξεν ή καλλιτέχνης — ένα τήσσον μέγα χάρισμα αξίζει καλύτεραν τύχην. Έγώ θα σας έπρότεινα ένα πράγμα, τή όποιον, αν δεχθῆτε, θα προξενήσετε μέγιστην εύχαρίστησιν και εις έμέ και εις τήν σύζυγόν μου, τοσοῦτο μάλλον, καθόσον ήμεεις δέν έχομεν δική μας τέκνα: έμπιστευθήτε μου τήν κόρην σας, διά τή τάλαντον τής όποιίας πολύ ενδιαφέρομαι, και ήτι μου εινε δυνατόν θα τή πράξω δι' αυτήν. Καθ' έν χρόνον ή πατέρας, κατάπληκτος από τήν άποσδάκτην ταύτην εκ-

βασιν, δέν ήξευρε πῶς να εκδηλώση τήν εύγνωμοσύνην του, ή Μαργαρίτα έσκυψε γρήγορα-γρήγορα και έφίλησε τάς χείρας του καλλιτέχνου, τάς ίδιας χείρας, αι όποιαι έδημιούργησαν, τά θαυμάσια έκείνα έργα, και εις τάς όποιίας τήρα έμελλε να περιέλθῃ ή τύχη τής. Τά παχέα δάκρυα χαρᾶς, που έφάνησαν εις τούς οφθαλμούς τής, εύγλωττότερον από κάθε λόγον ώμίλου, περι τών αισθημάτων, τά ήποια τήν συνετάρασαν κατά τήν στιγμήν εκείνην. (Έκ του ρωσικού) Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ
(Συνέχεια. Ίδη σελ. 88)

Τὸ μπόμπ ή μπομπσλάιχ δέν εινε τίποτε άλλο παρά έν ελκυσθρον τελειοποιημένον, με τρείς, τέσσαρας και κάποτε πέντε θέσεις. Διά να διευθύνεται,

«Εινε ελκυσθρον τελειοποιημένον με τρείς, τέσσαρας θέσεις...» (Σελ. 88, στ. β')

εινε εφοδιασμένον με τιμόνι, ως αυτά που έχουν τά αυτοκίνητα. Τόν στρόφει του τιμονίου χειρίζεται ή άνθρωπος, ή όποιος κάθεται έμπρός ή άλλος δέ, ή όποιος κάθεται όπίσω, χειρίζεται τή φρένον, τή όποιον άποτελείται από δύο δυνατούς ξυλίνους μοχλούς. Άρκει να τούς καταβάση κανείς, και τή μπόμπ σταιατά άμέσως, διότι τότε τή όπισθεν μέρος του ανυψούται, τά κάτωθεν τήξα δέν έγγίζουν τή χιώνη παρά μόνον άπ' έμπρός, και τή κατρακύλισμα παύει, — στοπ!

«Ας κάμνωμεν μαζί ένα γυράκι με τή μπόμπ. Μή φοβείσθε! Έγώ κρατῶ τή τιμόνι. Ας κλίνωμεν όσω τή δυνατόν

πρὸς τά όπίσω, διά να παρουσιάζωμεν μικροτέραν αντίστασιν εις τόν αέρα. Έμπρός! Πά, τί γρήγορα που τρέχομεν! Άφίνομεν όπίσω μας νέφος κονιορτού... από χιώνη. Η ταχύτης όλονέν αυξάνει. Κάμνωμεν χωρίς άλλο σαραντα χιλιόμετρα τήν ώραν! Προσοχή! ίδου ή κρίσιμος στιγμή. Βασταχθῆτε καλά, κλίνετε πρὸς τά μέσα, εϊδεμή...

Πατατρόακ! Πέντε σώματα χακλώνονται εις τή χιώνη άνάσκελα, κομικώτατα. Εύτυχῶς σηκώνονται πάλιν σῶα και άδλαθη, και τινάζου τή χώνια από πάνω των, και ξεθυμαίνου περιπαίζοντα τήν άδεξιότητα του τιμονιέρη...

«Αλλά τή μπόμπ ;... Που εινε; Βλέπετε τή μαύρον εκείνο πράγμα, που κατρακυλᾷ πρὸς τή κοιλάδα ;... Εινε τή χαριτωμένον μας ελκυσθρον, τή όποιον, αφού μᾶς έξεφορτώθη με τόν άγνεύστερον τρόπον, έξακολουθεϊ τόν τρελλόν του δρόμον, ως να μη συνέδη τίποτε... Πρέπει τώρα να υπάγομεν να τή εῦρωμεν εκεί όπου θα σταματήση, να τή ανεβάσωμεν εις τή ύψηλόν σημειον τής εκκινήσεως, — άνήφορος ενός χιλιόμετρον περίπου, — και από εκεί πάλιν να επιβιβασθῶμεν και να ξαναρχίσωμεν... Σᾶς όρκίζομαι, ότι αν αυτή ή ιστορία επαναληφθῇ δύο-τρείς φορές κατά συνέχεται, θα ξεσταθῶμεν όσον ουτε με τήν καλλιτέραν θερμάστραν... Και τώρα, τρελλό μας μπομπάκι, φρόνιμα, σέ παρακαλούμεν, να μη μᾶς ξανακάμης τά ίδια...»

«Ας ἴδωμεν τώρα τή Σκί. Τή Σκί εινε διασκεδασίς καθάρως νορθηγική. Είπα διασκεδασίς, άλλ' ήμπορούσα να είπω και υπόδησις, διότι δέν εινε τίποτε άλλο, παρά ένα ζευγάρι... τσόκαρα. Αλλά τί τσόκαρα, αγαπητοί μου φίλοι! Φαντασθῆτε δύο

ξύλα, δύο σανίδια έλαστικά, — από φηγόν ή από δρῦν, — μήκους περίπου 2 μέτρων, πλατους 10 εκατοστῶν, και πάχους 2 ή 3, των όποιων ή έμπροσθια άκρα εινε ανασηκωμένη τσοξειδῶς. Τά ξύλα αυτά προσδέονται εις τή πόδι με λωρία, τά όποια τή έμποδίζουν μὲν να ξεφυγῇ, επιτρέπου δμως εις τήν πτέρναν να κινῆται, να νεβοκαταβαίνη αναλόγως των θέσεων, τάς όποιίας πρέπει να λαμβάνη τή πόδι κατά τάς διαφόρους φάσεις του δρόμου.

Και εις τί χρησιμεύει τή σκί; Χρησιμεύει εις τή να τρέχωμεν, να ὀλισθαίνωμεν, έγι επί του πάγου, όπως τά κοινά παγοπέδιλα, άλλ' επί τής μα-

λακῆς χιώνος. Ο φέρων τοιαύτα χιονοπέδιλα, — έτσι ήμπορούμεν να τά ονομάσωμεν ελληνικά, — είμπορῆ να αναπτύσση μεγάλην ταχύτητα, εκεί όπου ένας πειρῶς θα έχωνετο εις κάθε βήμα.

Αλλά διά να έννοήσωμεν καλλιτέρα τήν χρῆσιν των, ως φορέσωμεν και ήμεεις ένα ζευγάρι και ως κάμνωμεν διαφόρους ασκήσεις. Προτήτερα δμως ως εφοδιασθῶμεν και με ένα μακρῶν μπαστούνι με σιδεράν αιχμήν και με μικρόν δικτυωτόν δίσκον εις τή άκρον, ή οποίος τή έμπροσθια να παραχωθῆ μέσα εις τή χιώνη. Και διά να συνηθίσωμεν, ως περιπατήσωμεν κατ' αρχάς εις επιφάνειαν ὀριζόντιον. Σπρώχνομεν άλληλοδιαδόχως επάνω εις τή χιώνη τά δύο μακρά πέδιλά μας, χωρίς να τά σηκώνωμεν διόλου, προσκαθοῦντες μόνον να τά διατηρούμεν όσω τή δυνατόν τή έν κλισιέστερον του άλλου. Αλλ' ή κυριώτερα μας προσπάθεια εινε να τά κρατῶμεν παράλληλα μεταξύ των, ώστε τά άκρα των να μη συναντωνται και να μη μπερδεύονται. Και έτσι προχωρούμεν θαυμάσια.

Διά να ποικίλωμεν τήν διασκεδασίς μας, τώρα ως αναρριχθῶμεν ήλίγον. Διάβολε! ή άνήφορος εινε δύσκολος και θα επίπταμεν πρὸς τά όπίσω, εάν δέν είχαμεν τή μπαστούνι μας να μᾶς υποστηρίξῃ. Και αντι να ναθαίνωμεν κατ' εῦθειαν, προχωρούμεν λοξοειδῶς, και έτσι ή άνήφορος μας γίνεται ήλίγωτερος άπότομος.

Αμα γυμνασθῶμεν καλλιτέρα, θα ήμπορούμεν να κάμνωμεν και τή ψαλλίδι, δηλαδή να περιπατῶμεν με τά πόδια γυρισμένα πρὸς τά μέσα και σταυρωτά, ουτως ώστε να κάμνωμεν βήματα πλάγια, βαδίζοντες ὀλονέν με τή μέτωπον πρὸς τά εμπρός.

Εφθάσαμεν εις τή τέλος του άνηφόρου, εις τήν κορυφήν. Απ' εδῶ θα εγκαινιάσωμεν πραγματικῶς τή νέον μας γύμνασμα. Έν, δύο, τρία! — και παίρομεν τόν κατήφορον... Μετά τάς πρώτας στιγμάς τής συγκινήσεως, τή γλύσσημα αυτό μᾶς φαίνεται ήδονικότατον. Τί εύκολα, τί εύμορφα και τί γρήγορα που ροβολᾷ κανείς έτσι,

χωρίς προσκάθειαν και χωρίς κρότον!... Έν τούτοις ή ταχύτης μᾶς φαίνεται μετριάζουσα, δέν έχομεν να κάμνωμεν άλλο, παρά να φέρωμεν τήν άκρην του μπαστουνοῦ μας όπίσω από τή σῶμά μας, μεταξύ των δύο χιονοπεδίων, και να στηριχθῶμεν, έως ότου επιτύχωμε τήν επιβράδυσιν που θέλομεν. Διά να σταματήσωμεν δέ ὀλωεδιόλου και άποτόμως, — όταν συναντήσωμεν έμπρός μας κανέν εμπόδιον, — υπάρχει τρόπος άκρίμη άπλούστερος: να κέσωμεν πλάγιως. Μή φοβείσθε! σέ πουπουλένιο στρώμα αν κέσωμεν, δέν θα κτυπήσωμεν ήλίγωτερον!..

Διά να κάμετε μίαν στροφήν, άριστέρα παράδειγματος χάριν, άρκει να στρέψετε ήλίγον τή δεξί σας πόδι, τή όποιον θα διαγράψῃ οὔτω μίαν καμπύλην, τή δέ άριστερόν θ' ακολουθήση φυσικώτατα τή κίνησιν. Τίποτε εύκολότερον από τή σκί! αλήθεια, φίλοι μου; Και όμως να! χωρίς να τή καταλάβετε, έπέσατε κάτω, και δέν ξεῦρετε τώρα πῶς να ξεμπλέξετε τά άτελείωτα πέδιλά σας. Δέν εινε τίποτε! Μετά δύο λεπτά θα είσθε στο πόδι, έτοιμοι διά νέον πείσιμον. Και αμα κάμετε καμμίά εκατοστή πεσίματα, θα έχετε πλέον γυμνασθῆ σχεδόν εις τήν έντέλειαν. Συλλογισθῆτε τί άθλους είμπορείτε να εκτελέσετε μίαν ήμέραν: Καλά γυμνασμένος πεδλοφορός διανύει εύκόλως δέκα χιλιόμετρα τήν ώραν. Εις τήν τελικόν άγῶνα του σκί, ή οποίος έγινε εις τή Σαμονί τόν παρελθόντα Ιανουάριον, ή απόστασις ήτο 35 περίπου χιλιόμετρα, εκ των όποιων τά 10 άνήφορος τραχύτατος. Λοικόν, ένας Νορθηγός στρατιώτης, με ὀλον του τόν ὀπλισμέν και με τήν άποσκευήν του, διήγυσεν τόν δρόμον εις τρείς

«Κατά γράμμα έφάνητο (πτάμενος...» (Σελ. 99, στ. γ')

«Έτσι προχωρούμεν θαυμάσια...» (Σελ. 99, στ. α')

ώρας και είκοσιόκτώ λεπτά! Η ταχύτης αυτή αυξάνει σημαντικῶς εις τόπους ὀλιγωτερον βουνώδεις και κατά συνέπειαν εύνοικωτέρους. Μερικοί πρωταθληταί του Βορρά υπερέβησαν τήν ταχύτητα των 20 χιλιομέτρων τήν ὄραν, και διήγυσαν εις μίαν ήμέραν άνω των 200 χιλιομέτρων!

«Αλλ' ή θρίαμβος των Νορθηγών πεδλοφορών εινε τή άλμα εις ύ-

«Εινε αυτόχορμα θαυμάσιον! Εις τή Σαμονί, είχαν κατασκευάση, εις τή τέλος ενός στίβου χιονοστρώτου, με κλίσειν σαρανταπέντε μοιρών, έν ξόλιον βάθρον, υπερκείμενον του στίβου. Ο άλλτης άνήρχετο ὀλισθαίνων μέχρι του βάθρου, από εκεί έπαίρνε φόραν, έρριπτετο εις τή κενόν, όπου κατά γράμμα έφάνητο (πτάμενος, και έκατοῦσε με τά πέδιλά του μόνον αφού διήγυσεν έναέριον διάστημα 30 μέτρων! Έπειτα, ὀλισθαίνων, έκαμνεν άκρίμη 200 ή 300 μέτρα, και έσταματοῦσε με μίαν μεγαλοπρεπεστάτην στροφήν. Θαύμα!

«Επειτα έγένοντο άλματα αμαδόν». Δύο, τρείς πεδλοφοροι μαζί παρουσιάζοντο εις τή βέθρον, επηρδούσαν κατά μέτωπον και εύρίσκοντο ταυτόχροτως ὀλοι εις τή έδαρος, τούτο δέ με τοιαύτην άλάνθαστον ακρίθειαν, ώστε τή πλῆθος τούς έχειροκροτούσε μάνιωδῶς.

Σᾶς έμήυσα λοιπόν αρκετά εις τά άγνωστα αυτά σποδτ του χειμῶνος; Έάν ναι, σᾶς ύκνεθυμίζω τήν συμφωνίαν μας: τή έρχόμενον έτος θα υπάγομεν μαζί εις τή Σαμονί, όπου θα διδασθῆτε και πρακτικῶς. Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΡΙΤΘΙΣ]

Β'. (Συνέχεια)

— Παιδί, έλα δω! Και επειδή ο νέος δεν έκινεΐτο, έφώναξα εκ δευτέρου:

— Παιδί, έσένα λέω!

Αυτήν την φοράν έσήκωσε τὰ μάτια του προς εμέ. Μου έφάνησαν μαύρα, τόσον τὰ ήλλοίωσαν ο θυμός αλλά μου άπήνητησεν άπλως με φωνήν σταθεράν και ήρμον:

— Όνομάζομαι Δανιήλ Δεσάν.

— Χά, χά, χά! έκάγχασα εγώ. Έινε ο Δανιήλ ο προφήτης! Άς τόν βάλωμεν λοιπόν εις τόν λάκκον τών λεόντων!

Εδύτυχως ο κώδων έθεσε τέμα εις τας άνοήτους μας έπιφωνήσεις και έλευθέρωσε τὸ δυστυχισμένο παιδί, τὸ ὅποῖον εἶχαμεν περιτοίχισή και τὸ έσπράγγαμεν ἀπὸ τὸν ένα ἐπάνω εις τὸν άλλον.

Δέν θά σας διηγηθῶ όλα τὰ μαρτύρια, τὰ ὅποῖα ὁ δυστυχής Δανιήλ ὑπέφερεν ἀπὸ ἡμᾶς· εἶμαι βέβαιος ὅτι ο κ. Διευθυντής και οἱ καθηγηταὶ τὰ ήγγόνου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχα συνεργούς τὸν μάρμπ' Αμβρόσιον και τὸν Λασσάλ, ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ ὑποτρόφου καθήνητησε μετ' ὀλίγον ἀνυπόφορος.

Οὐδέποτε παρεπονήθη. Ἀσθενικοῦ ὄργανισμοῦ μάλλον, — φαίνεται μόλις δώδεκα ἐτῶν ἐνῷ ἦτο δεκατεσσάρων, — εἶχεν ὄλην του τήν δύναμιν εις τήν θέλησίν του και εις τήν διανοητικήν του δραστηριότητα. Διὰ τῶν προτερημάτων αὐτῶν, γρήγορα ἀνεδέχθη πρώτος εις όλα τὰ μαθήματα, οἱ δὲ καθηγηταὶ, περιχαρεῖς διὰ τὸ σπάνιον ἀπόκτημα τοῦ Λυκείου, δέν ἔπαυαν καθημερινῶς νὰ τὸν ἐγκωμιάζου.

Έγνωσεΐται, ὅτι ἡ ἀντιπάθειά μας, ἡ ἐχθρά μας, ἤψανεν ὄλονεν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς εὐδοκίμησεως τοῦ Δανιήλ Δεσάν, τὸν ὅποιον περιφρονητικῶς ἐφώνάζαμεν πάντοτε ἄπαιδί. Αὐτὸ ἦτο πλέον τ' ὄνομά του. Και ο Έπιμελητῆς ο ἴδιος ἔτσι τὸν ἔλεγε. Η ἡδονὴ μας ἦτο νὰ βλέπωμεν ἀλλοιούμενον τὸ ὄψρον του πρόσωπον κάθε φοράν πὺ τὸ παρασούκι αὐτὸ τὸν ἐκτυποῦσεν ὡς ράπισμα.

Ἐπιηροφρήθημεν ἀπὸ τὴν ἄβρημερίδα, ὅτι ἡ μητέρα του ἦτο χήρα, ὅτι κατοικοῦσεν εις τὸ μικρὸν παραλάσσιον χωρίον Σαράντον, ὅτι μόλις και μετὰ βίας ἐκέρδιζε τὸ πρὸς τὸ ζῆν δίθουσα ἰδιωτικά μαθήματα, και ὅτι ποτε δέν ἐστέλλε χρήματα εις τὸν υἱὸν της. Ἐκ τούτου ἄλλη ἡδονὴ δι' ἡμᾶς, νὰ ὀνομάζωμεν τὸν Δανιήλ φιλάργυρον, ἀφιλότιμον, ἐξηταθελώνην, κάθε φοράν πὺ ἠρνεῖτο, ἐλλείπει χρημάτων, νὰ λάβη μέρος εις τὰς μουσικὰς μας διασκεδάσεις.

Ἡύραμεν και άλλον τρόπον διὰ νὰ τὸν φορκλιώμεν περισσότερο. Εἰς τὰ ἐξώφυλλα τῶν βιβλίων του κατορθώναμεν νὰ ζωγραφίζωμεν κρυφὰ τὴν γελιογραφίαν τῆς πτωχῆς του μητέρας. Πότ' ἐκάμαμεν μιαν χωρισάσαν χονδρήν και ἀνάμαλ-

περισσότερον ἀπὸ άλλους, προσηθάνεμνη ὁμως ὅτι όλα τὰ πρώτα βραβεΐα θά ἦσαν διὰ κάποιον άλλον, και ἐκ τούτου ἡ λύσσα μου ἦτο ἀπερίγραπτος.

Εἰς τὴν οικογένειάν μας ἀνεφέροντο συνεχῶς τὰ ὀνόματα τῶν νέων, οἱ ὀπχιῶι ἐπήραν ἀπολυτήριον δεκαεξαετείς, ἀκριθῶς εις τὴν ἡλικίαν μου. Ο πατήρ μου ἐλοπειτο κατάκαρδα διότι δέν ἦμουσν εις θέσιν νὰ τοῦς μιμηθῶ· ἄλλ' ἡ μητέρα μου εἰρασε πάντοτε προσάσεις και δικαιολογίας...

Πρόβλεπα πατρικήν θέελλαν, ἐάν δέν κατορθῶνα νὰ πάρω φέτος τουλάχιστον μερικά βραβεΐα τῆς τάξεώς μου, και, ἐπειδὴ ἐφοβούμην πολὺ τὸν πατέρα μου, νύχθυμην ὀλοφύχως νὰ ἐπέλθῃ κάποιον ἀπρόοπτον και νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Δανιήλ νὰ διαγωνισθῇ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας.

Θά ἤθελα νὰ ἐτελείονα ἐδῶ τὴν διήγησίν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ γράφω μιαν ἐξομολόγησιν, θά σας τὴν τελειώσω με ὄλην τὴν εὐκρινείαν. Και εἶθε νὰ συκρητῆσῃ ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι εὕριςκονται, ὅπως τότε ἐγώ, εις τὸν ὀλέθριον καθήρορον τῆς ματαιοδοξίας και τοῦ φθόνου!...

Αἱ εὐχαὶ μου ἔμενον ἀνεκπλήρωται. Ἄκεναντίας ο Δανιήλ, βλέπων νὰ πλησιάσῃ τὸ τέμα τῶν ἀγώνων του, εἰργάζετο τώρα ἐπιμελέστερον παρά ποτέ.

Ἡ ὑπομονὴ του, ἡ ὅποία οὔτε στιγμὴν τὸν ἐγκατέλειπε, τὸν ἐπροφύλασσε θαυμασίως ἀπὸ ὀλας μου τὰς μοχθηρίας.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἐννοοῦσε πλέον τοὺς συνεχεῖς σαρκασμοὺς μας· ἐάν τὸ πρῶν, εἰσερχόμενος εις τὴν τάξιν, ἐβλεπεν εις τὸν μαυροπίνακα καμμίαν γελιογραφίαν, τὴν ὅποιαν ὁ μάρμπ' Αμβρόσιος εἶχε λησημονήσῃ νὰ ἀβύσῃ, τὴν ἐδοῦνε ἐκεῖνός ἡσύχως, και κανεῖς μας δέν ἐβλεπε τὸν ἰδρωτὰ ο ὅποῖος ἔδρεχε τὸ μέτωπόν του, και κανεῖς μας δέν ἦκουσε τὸν ἐπίδῶνον στεναγμόν, ο ὅποῖος ἐξέπνεεν εις τὰ χεῖλῃ του.

Ο Λασσάλ μ' ἐξηρέθειζεν αἰωνίως γελῶν:

— Χά, χά! Καρφί δέν τοῦ κἀγεταὶ τοῦ «παιδιοῦ», ἀγαπητέ μου Λουβίλ, και ὅ,τι θέλησ ἄνε τοῖ!... χά, χά, ἡ ἀδιαφορία του θά σὲ νικήσῃ!...

Δέν ἐκρατοῦμην πλέον. Ἦτο Δευτέρα' τὸ ἀπόγευμα εἶχαμεν διαγωνισμὸν Λατινικῶν.

Κατὰ τὸ σῆνθηες, ο κ. Διευθυντῆς μᾶς ἔδωσε τὸ πρῶν ἄδειαν και μᾶς ἔστειλε νὰ παίξωμεν τὴν σφαῖραν εις ἕνα παραποτάμιον χωράφι, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐνοικίασῃ ἐπίτηδες τὸ Λυκείον μας.

Ο Λασσάλ ἐδάδιζεν ἱπισθεν τοῦ Ἐπιμελητοῦ. Τὸν ἦκουσα νὰ ψυθυρίζῃ κάτι λόγια, τὰ ὅποια δέν διέκρινα καλά,

α' Ο Λασσάλ ἐδάδιζεν ἐπισθεν τοῦ Ἐπιμελητοῦ...

λήν, κρατοῦσαν εις τὸ ένα χεῖρι ἕνα ταγάρι ἀδειανόν, και σύρουσαν μετὰ τὸ ἄλλα τὸ «παιδί» της — αὐτήν τὴν φοράν κυριολεκτικῶς, — μικρὸν, κάττισχον, χωμένον εις πελώρια ἀνδρικά φορέματα· ποτε τὴν ζωγραφίζαμεν ὡς διδασκάλισσαν, ὑψηλήν, ισχυρήν, με ματογυάλια, κρατοῦσαν βέργαν, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἐκυροῦτο ἐντρομος ο μικρὸς Δανιήλ· και ποτε...

Ἄλλ' εἶνε περιττόν νὰ σας ἀπαριθμῆσω τὰς σκληρὰς και κακεντρεχεῖς αὐτὰς γελιογραφίας, τὰς ὅποιας μᾶς ἐνέπνεε τὸ μῖσός μας, ἤψημένον ἀπὸ μιαν ἄγριαν ζηλοτυπία, τὴν ὅποιαν ἤσθανθεμα ὀλοι διὰ τὸν ἐπιμελῆ συμβαθητήν μας.

Τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐπλησίαζε. Τὸν Ἰόήνιον ἤρχισαν τὰ θέματα, αἱ γραπτὰ ἐξετάσεις. Δέν εἰργαζόμην

ἀλλά τὰ σαρκαστικά του χά, χά, δέν μου ἄφρινα καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ θέματος τοῦ μονολόγου του.

Δέν ὠμίλουσα. Ἐκύταξα μέσα μου, εις τὴν ψυχῆν μου. Ὅ,τι ἐβλεπα ἐκεῖ μέσα, ἔπρεπε νὰ μοῦ κάμῃ τόσην φρίκην, ὥστε νὰ σταματήσω ἀμέσως, ἀρνούμενος νὰ προχωρήσω βῆμα. Ἄλλ' ὀχι! ὁ δαίμων τῆς ζηλοτυπίας με εἶχε κυριεύσει και μ' ἔσπρωχνεν ἐμπρός...

Ἐφθάσαμεν εις τὸ χωράφι, ἐβγάλαμεν τὰ σακάκια μας και ἀρχίσαμεν νὰ ρίπτωμεν τὸ πελώριον τόπι μας. Ὅπως πάντοτε, τὸ «παιδί» ἐστέκετο παράμαρα. Τῷ εἶχαμεν δηλώσῃ ἀπαξ διαπαντός, ὅτι ἕνας πτωχὸς ὑπότροφος δέν ἤμποροῦσε νὰ λαμβάνῃ μέρος εις τὰ παιγνίδια τῶν ἀριστοκρατῶν, και, καθήμενος παρά τὴν ἔχθρην, ἐρρέμβαζε παρακολουθῶν τὰργυρὰ κυματάκια τοῦ ποταμίου.

Ἐξάφνα, ἡ σφαῖρα, ἐσφενδονισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς μου χειρός, ἐπήγε και τὸν ἐκτόπησεν εις τὴν ράχιν. Ἐπεσε... και ἡ κραυγὴ τὴν ὅποιαν θά ἐξέβαλε, κατεπνίγη ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν συμμαθητῶν μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

[Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1908, σελ. 401]

Αἱ τρεῖς εἰκόνες ποὺ βλέπετε ἐδῶ, δίδουν τὴν λύσιν τοῦ Προβλήματος Συνδιασμῶν, τὸ ὅποιον σας ἐπρότεινα τὴν παρελθόντα Νοέμβριον.

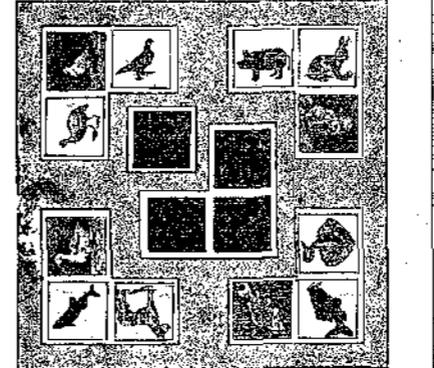
Ἐπρόκειτο, ἀν ἐνθυμήσῃτε, νὰ σχηματισθοῦν πρώτα ἔξ ἴσον τεμάχια, διὰ τῆς συναρμολογίσεως μερικῶν τετραγωνιδίων, άλλων μαύρων και άλλων διχρημένων εις διαφόρους κατηγορίας, κατὰ τὸ χρῶμα και τὸ εἶδος τοῦ παραστανόμενου ζώου.

Ἡ εἰκὼν 1 δεικνύει τὰ ἔξ αὐτὰ τεμάχια, ἐκ τῶν ὀποιῶν κανέν, κατὰ τοὺς τεθέντας ὀρους, δέν περιλαμβάνει δύο ζῶα τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

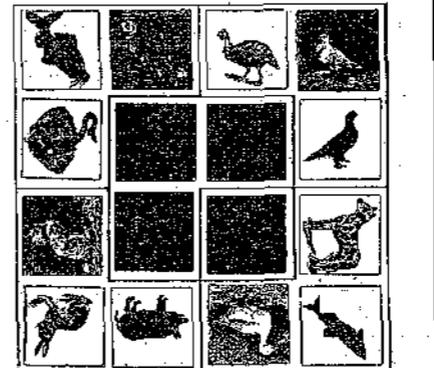
Ἡ εἰκὼν 2 δεικνύει τὸ μέγα τετραγωνὶον τὸ σχηματιζόμενον ἐκ δεκαεξὲς τετραγωνιδίων διὰ τῆς παραθέσεως τῶν ἔξ τεμαχίων τῆς εἰκόνος 1. Τὰ μαύρα εἶνε εις τὸ κέντρον. Δύο ζῶα τοῦ αὐτοῦ χρώματος δέν γειτνιάζου. Κάθε γωνιαῖον τετράγωνον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τεσσαρα μικρὰ τετραγωνίδια, περιέχει ἕν ζῶον φαῖόν, ἕν ζῶον λευκόν, ἕν ζῶον μαύρον και ἕν τετραγωνίδιον μαύρον.

Ἄρκει τέλος νὰ πάρωμεν ἀπὸ τὸ κέντρον τὸ τεμάχιον τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τρία μαύρα τετραγωνίδια (εἰκὼν 2) νὰ τὸ μεταφέρωμεν εις τὴν κάτω δεξιᾶ γωνίαν τοῦ μεγάλου τετραγώνου, και νὰ

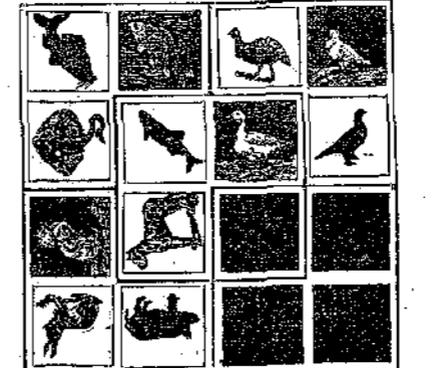
βάλωμεν εις τὴν θέσιν του τὸ τεμάχιον τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν λευκήν πᾶσιαν, τὸ μαῦρον φαῖρι και τὸν φαῖον σκύλον. Ὡς φαίνεται εις τὴν εἰκὼνα 3, τὸ μέγα τετράγωνον τῶν δεκαεξὲς ἀποτελεῖται τώρα ἀπὸ τεσσαρα μικρότερα, ἐκ τῶν ὀποιῶν τὸ πρῶτον περιέχει ὄλους τοὺς ἰχθύς, τὸ δεύτερον τὰ πτηνὰ, τὸ

Εἰκὼν 1.

Εἰκὼν 2.

Εἰκὼν 3.

τρίτον τὰ τετράποδα, και τὸ τέταρτον τὰ μαύρα τετραγωνίδια. Και εις τὸ νέον τοῦτο τετράγωνον (εἰκὼν 3) ὀπως και εις τὸ προηγούμενον (εἰκὼν 2), δέν γειτνιάζου κουθενὰ δύο ζῶα τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Τὸ πρόβλημα ἦτο, φαίνεται, πολὺ

δυσκόλον και δι' αὐτὸ ὀλίγοι μὸς ἔσται-λαν τὴν λύσιν του. Και ὄλοι, ἐπὶ τὸς τοῦ Φάρου τῆς Μυτιλήνης, ἐστειλαν λύσιν ὀρθήν. Νὰ τοὺς βραβεύσω ὄλους; Ὅχι! ἀπονέμω τὸ πρῶτον βραβεῖον κατ' ἔλογὴν εις τὸν Ἐπιουράνιον Βίον, ἡ λύσις τοῦ ὀποῖου ἦτο και καλλίτερα διατυπωμένη και καλλιτεχνικώτερα ζωγραφισμένη (με χρῶματα μάλιστα.) Ἐπειτα ἔρχεται τὸ Φῶς τῆς Νικιῶς, με λύσιν κομψήν και ἀκριθῆ, — ἔπειτα ἡ Ἐδανθία Μ. Λουκάκη, πολὺ καλά και αὐτή, — και ἔπειτα οἱ άλλοι ὄλοι μαζί. Λοιπὸν:

- ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ**
- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Ἐπιουράνιος Βίος [15 Ε].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Φῶς τῆς Νικιῶς [12 Ε].
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Ἐδανθία Μ. Λουκάκη [10 Ε].

ΕΠΙΑΝΟΣ (ἀπὸ [5 Ε] εις ἕκαστον): Ἄρχον τοῦ Πυθῶς. — Μαγαμένη Ραζία. — Μελαρχολική Ουγειροπόλις. — Τραγοῦδη τῆς Λαυτεριάς. — Βασίλειος ὁ Βουλγαροπόντιος. — Ἀδελφοὶ Μάλτου. — Κορσῆς. — Παρία Κορῆ. — Χρυσόφορτῆ Ἑλλάδα. — Προσφιλις Ἀνάμησις. — Ἐλαιδοφόρος. — Πίσις-Πατρίς. — Ἀνδριάς Παλαιολόγον. — Λοξασμένο Βικασίονα. — Ὑπερασπιστῆς τοῦ Ἑθῶνος. — Πάσχοῦσα Ἑλλάς. — Ἑθνικός Ἐγωϊσμός. — Φοῖβος Ἐδρωτάς. — Ουγειροπόλις Ψυχή. — Μεληνογαυῆς. — Μικρὸς Ἀθής. — Μικρὸ Διαβολάκι. — Γυμνασιόποις. — Νεοίλλη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Ἐπὶ τῇ Τριακονταετηρίδι τῆς Διαπλάσεως, ἡ Κυβέρνησις, ὡς εἶδατε, ἀπένειμεν εις τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἱδρυτὴν και διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ, τὸν ἀργυρῶν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος. Τὴν παρασημοφορίαν ταύτην ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος ἐσχολίασεν εὐμένιστα διὰ τῶν κατωτέρω ἀρθρίδιον, τὰ ὅποια μετὰ δικαίας χαρᾶς και ὑπερηφανείας ἀναδημοσιεύωμεν, ἐκφράζοντες τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μας πρὸς τοὺς γράψαντας.]

Ἕνα παρόσημον

Κάμετε τὸν σταυρὸν σας και δοξάσατε τὸν ὕψιστον διὰ τὸ γενόμενον θαῦμα: ἕνα παρόσημον ἐβέδη ἐπαξίως και ἕνας ρωμαῖός ἀνημερέθη διότι ἦτο δίκαιον, και ὀχι διότι εἶχε μάρτυριαν εις τὴν Κορῶνην. Ἔινε ὁ συνάδελφος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδιῶν» κ. Παπαδόπουλος. Τοῦ ἀπεναμήθη ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 30 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ του. Τριάκοντα ἐτῶν ζωὴ εις μίαν πνευματικὴν ἐργασίαν ἀδικάστον εἶνε αὐτὸ καθαυτὸ ἡρώισμός. Διὰ τὸν τόπον αὐτὸν τὸν ὀλικόν, διὰ τὸν τόπον αὐτὸν τῶν πρώτων ἀναγκῶν, εις τὸν ὀπίσταν μόνον οἱ ψωράδες και οἱ μακκαλήδες ἤμποροῦν νὰ ἐργασθοῦν μονίμως, αἱ δὲ πνευματικαὶ ἐργασίαι δέν ἔχουν σχεδὸν ζωῆν μακρότεραν ἀπὸ τῆς σαπουνόφρουσεως, τὸ γεγονός τῆς ἀδοκίμου ἐκδόσεως ἐνὸς περιοδικοῦ ἐπὶ δύο γενεάς, καταντὰ ἱστορικόν.

Βίπα «εὐδοκίμου» και εις τὴν λέξιν αὐτήν ἐνυπάρχουν τὰ κεφάλια τῆς φιλοπονίας, τῆς εὐσανείδησις, τῆς ὑπομονῆς, διὰ τῶν ὀποῖων ἐστηρίχθη τόσα χρόνια ἡ διαπλάσις: τὰ στερεώτερα, ἀλλά και τὰ σπανιότερα κε-

φάλακα διά μίαν επιχείρησιν. Ούτε είχαν ούτε...

Και κάμνει τον ήρωισμον θαυμαστότερον...

Κατοικεί ακόμη με ανοίκιον, όπως ήταν...

Εί παλαιά μου αναμνήσεις, πού με επέ...

Εγώ ελευκάνθημι και ή διάπλασις ακμά...

Διάπλασις των Παίδων

Είς τον διευθυντή της «Διαπλάσεως των...

Τόν συχαίρομεν διά την απονομήν αυτήν...

Τό μεγαλύτερο παράσημο γιά τον «Διευ...

Παράσημο γιά την «Διάπλασι» είναι...

Αιτά τὰ παράσημα τιμάνε τὰ στήθη, πού...

Η «Διάπλασις»

Τριακονταετία περιοδικού και δὴ παιδι...

*) Πράγματι, τὴν εποχὴν ἐκείνην, ὁ κ. Παπαδόπουλος, φοιτητῆς τῆς Νομικῆς...

ἐντός 30 ἐτῶν τὸ καλλίστον καὶ λαμπρότα...

(Εὐσεβῆ, 17 Φεβρουαρίου).

Η Διάπλασις

Τριακονταετία δολοκλήρης συνειληφῆθη...

(Νέων Ἀσίου, 16 Φεβρουαρίου)

Ἔστοχος παρασημοφορία

Μετὰ πλείστης χαρᾶς ἠκούσθη ἀπὸ ὀλην...

(Ἀστραπῆ, 17 Φεβρουαρίου)

Μία παρασημοφορία

Ἐπὶ μίαν δολοκλήρη τριακονταετίαν ἐγα...

(Παριεῖς, 14 Φεβρουαρίου)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ τῶν Παίδων μὲς ἀνήγγιλι...

ἢ ἐπὶ τούτῳ παρασημοφορία τοῦ κ. Ν. Πα...

(Ἐμπρός, 14 Φεβρουαρίου)

Μία παρασημοφορία

Είς τὸν διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως», τῆς...

Ἡ παρασημοφορία αὕτη εἶνε μίαν ἀναγνώ...

(Τὸ Κράτος, 15 Φεβρουαρίου)

Δικαιοσύνη ἠθικῆ ἀμοιβῆ

Είς τὸν φίλον διευθυντὴν καὶ ἐκδόστην...

(Ἔστια, 14 Φεβρουαρίου. Τὸ ἀνεδημο...

σίσεως καὶ ὁ Χρόνος τῆς 15 Φεβρουαρίου).

Τριακονταετηρίς

Ἀπὸ τριακονταετίας, πού συνειληφῶσε...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐργασία τόσον πολυχρόνιος, τόσον κοι...

(Ἀστραπῆ, 17 Φεβρουαρίου)

Μία παρασημοφορία

Ἐπὶ μίαν δολοκλήρη τριακονταετίαν ἐγα...

Τὰ χρόνια, πού ἐπαυσα νὰ τὴν λαμβάνω...

Ἐραδιάζων ἐδῶ ἀναμνήσεις, καθ' ἣν οὐ...

ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις ὁραθῆν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπ...

Και μία ματιὰ εἰς αὐτὰ πᾶσι, ὅτι εὐκο...

Ἀπὸ τὴν μεγάλῃν οἰκογένειαν τῶν παιδιῶν...

τῆς ὁποίας συμμετέσχον, ἐπικοινωνήσα...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

(Ἔστια, 18 Φεβρουαρίου).

Τὸν πόθο μου ἐφλογεῖσθὲ...

Ἔδω ἐστὸ ἀνοργαλιστὴν τὴν ἀκοῆν;

Ἄχ, νάξερος πὼς λαχταρεῖ...

Ἔδω ἐστὸ ἀνοργαλιστὴν τὴν ἀκοῆν;

Ἄχ, νάξερος πὼς λαχταρεῖ...

Κ' ἐταξά τῶρα ἔς τὴν Κυρά...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Αλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ὁ κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος εὐχαριστεῖ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

πεντε ἡμερῶν, εἰς τὸ ἐλληνικὸν μάθημα, ἑ...

Τούτο συμβαίνει, Ἐλληνικὴ θάλασσα, ὅτι...

Ποῦ μοῦ ἤρσαν ἡ ἐπιστολή σου, Τραλ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Ἐποῦ μία σχεδὸν δολοκλήρης γενεὰ θύμ...

Φλάμπουρο της Ήλενθουίς, Έθνηκή Παλιγγεσία, Έργονος Αδουαράτος, Έλληνης Σμυρναιός, Αρχιεπισκοπος Γερμανός και Δόξα Έλληνικού Μεγαλείου.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ουδέμια πρότασις δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντιλήπου ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις πρότασις λαμβά 25. Διά τας επί πλέον του αδιού φύλλον, 5 λεπτά ή λέξεις.— Προσέτινον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λογών διά τός τοσθα, αράς τοσθ έχοντες ψευδώνυμον επίσης λογών διά τός τοσθα. Πρότάσις με άνεμάτα, ή με ψευδώνυμα καταργημένα, δεν δημοσιεύονται. — Ο έντος παρασθένους άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν άντακείδων άνόστω ό πρατεινον.]

Μ. Μυστικά επιθυμοίν να άνταλλάξουν: ή Καλλιπεργική Ψυχή (0) με Άγγρον Πανούλιον, Ίδανικόητα, Μιμζών— ό Ζανκνθιώς Πανός (0) με Έλληνικήν Θεόητα, Είμαι Ζανκνθία, Ζανκνθινό Μπουγαρόν— ό Ταπεινός Κόριος (0) με Μηρικνήν Στόγγη, Φαίρηκήν Άβρα, Κορηή της Μακεδονίας, Νάσην, Είρασιμένη, Παλλάδα, Μιμζών— ή Δόξα της Ελλάδος (0) με 25 Μαρίων, Αιγυπτίαν Βασιλέαυδα— ή Έλληνική Θάλασσα (0) με Εόχηή της Μάννας, Ζινά, Μενεξεδένιο Μασουκιάυ— τό Ένδοξον Μέλλορ (0) με Ίδανικόν Μειδίαμα, Νυκιοπόρακα, Μυροβόλον Ίον— ή Άνθοσθα Ελαία (0) με Έλληνικήν Θεόητα, Μυροβόλον Ίον, Δοθνα της Κεφαλληνίας— τό Φλάμπουρο της Ήλενθουίς (0) με Ίδανικόν Μειδίαμα, Μικρόν Δόρδον, Καστανή Έληρησούβλαν, Δούβλην, Μανεδόνιασιν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΣΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον δημοσιεύεται ή άνασσοται άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιοματος φρ. 1. Τα δημοσιεύμενα ή άνασσομένα λογών μεχρι της 30 Νοεμβρίου 1899. Όσα συνοδεύονται από α, άνή, κοιν ής άγρία, και όσα από κ, εις κορίστω.]

Νέα ψευδώνυμα: Νοσιολών Έλληρ, α. (Τ. Ι.) Τρολλιανή Ηχώ, κ. (Γ. ΙΙ.) Έλευθερωτής της Μακεδονίας, α. (Α. Γ.) Δόση Ρόδων, κ. (Β. Α.) Έθανδρος Ήπειρος, κ. (+ +) Όσθσθς, α. (Κ. κ.) Διτ, α (;) Κόμης Μόντε Χεθτος, α. (Σ. «Σέτις») Αειθαλής Άνθος, κ. (Α. Χ.).

Ανασσοται ψευδωνύμων: Της Φράκτης Άργιολούδο, κ. Άστρον της Ελαίδος, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Γλυκοχάρμα (ελαβα εύχαριστώ) Όρειον της Κύκρου (εστειλα) Άνδριώτην (έχει ή λύσις πρέπει να συμφωνή καθ' ολοκληρίαν με την δημοσιευομένην άν όμωσ ιδής ότι κάπου άντι του Δόρου πληγαίνει και τό Πάρος, γράφει και τή δύο διά να είσαι μέσα έκαστος Πίνας λεπτά 10) Γ. Α. Δουβλ. (ελαβα εύχαριστώ) Ποιμένον Διαβάτην (εύχαριστώ θερμός διά τας φιλικάς φροντίδας και τας καλώς διαθέσεις— όλα έγιναν δεκτά, συνεπώς και τό του Δόρου του Γάνου) Δοθνα της Σάριης (ναί, έτσι θα εξακολουθήση ή άποστολή— τό τέλος του Ριάκωδάνη μη τό όνομάκης φοιτηρόν— είνε ώραιον και ένδοξο!) Ίδανικήν Μορφήν (επέ εις τό αγαπητόν μας Ίδανικόν Μειδίαμα ότι πολύ έχέσθη διά την έπιτυχίαν της έγχειρήσεως και ότι περιμένο να γίνη γρήγορα έντελώς, καλά και να μου γράψη) Μελιγγροτήν Αφροδίτην (χαίρω που έγινες καλά— εστειλα τό ζητηθέν συλλάδιον) Ποδόρην Αχιλλέα (έχει καλώς) Παργασόν (εύχαριστώ πολύ διά τό προσεδόν ξεσπάδιωμα) Πηνελόπη Α. Ζ. (πολύ μου ήρέσαν αι άποκρητικά έντυποσσις σου) Ταπεινόν Κόριον (εύχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάδιωμα— ό κ. Π. σου άπήτησεν ιδιαίτερως διά τή καθέκαστα ναί, ή ιστορία της Ίωάννης Δάρχ είνε γνωστοτάτη) Άνδρινία Παλαιολόγον (ώραιοτάτη ή επιστολή σου— σε συχαίρω διά την έπιτυχίαν σου εις

τας χειμερινάς εξετάσεις) Ήλιανή Άντινα και Αφροάσων Θάλασσαν (θερμός εύχαριστίας και συχαρητηρία διά τό γενναίον αυτό ξεσπάδιωμα, τό όποιον βεβήως θα έχη και συνέχευαν) Άνδριώτην Αγαριάν (εστειλα) Μαργευτιών Αίος (πολύ ώραία ή άγορά σου— εις τό δεκτέριον τουλάχιστον) Η Πάρις έν Κωνδύκω (αι παραγγελια σου εξετέλεσθησαν— εύχαριστώ διά την φροντίδα) Άστρον της Ελαίδος (καλώς ήλθες! χαίρω που σου άρέσουν τόσθν τό έρωτικόν μυδιτορημάτα) Αίτην του Όραίου (ό κ. Π. σου εστειλε δεκτέριον) Κορυθαίον της Δόσθου (λογαριασμών εστειλα— είνε τή λεπτά) Μαγαρήν Γαζίαν (έχει καλώς) Έθνικόν Έργοισμόν, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς ελαβα μετά την 18 Φεβρουαρίου, ύαπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσις δεκται: Εξ Αθωνών και Πελοποννήσου μέχρι της 10 Μαρίων— έν τών Έπαρχιών μέχρι της 21 Μαρίων— έν τού Έξωτερικού μέχρι της 7 Ααρίων.

113. Αεζίγαφος.

Έν ζών κ' έν φωνήν Έδν συγκολληθούν, Εις κράτος τι μέγαλον Θά μεταμορφωθούν.

Έσάλη υπό του Κορυθαίου του Αίμου

114. Στοιχειόγραφος.

Είμαι νήσος του Αίγαίου Όπως έχω άν μ' άφισης, Πλήν μαζί μου θενά ψάλλης, Άν με άποκεοαλισης Κ' έν μου γραμά άν μεταβάλης. Έσάλη υπό του Μικρού Μουσικού

115. Μεταγραμματισμός.

Άπό έν όρος άσκητών Σονήθειαν θα πράξης, Τή δύο που τα φωνήντα Με άλλα δύο άν αλάξης. Έσάλη υπό της Μελογχομικής Όνειροσπόλου

116. Αναγραμματισμός.

Κι' όπως είμαι άν μ' άφισης Κι' άν με αναγραμματισίης, Άνδρών πλήθος θάπαντήσης, Δέν είνε για νάπορήσης; Έσάλη υπό του Κόνινου Μυυλήνης

117. Γωνία.

- + * * * * = Νομοθέτης.
* + * * * = Μέρος δεινρώδες.
* * + * * = Άπόστολος.
* * * * * = Πόλις ελληνική.
+ * * * * = Νήσος Ιταλική.

Οι σταυροί άποτελούν νήσον αυτόνομον.

118. Επιγραφή.

Τ Ν Υ Ο Μ Ι Τ
Α Ν Α
Π Τ Ν
Ρ Ρ Ρ
Ω Τ Α Σ Τ Ε
Ζητείται ή άνάγνωσις της επιγραφής ταύτης.

119. Μυσταίνον.

Η Κόθνος, ή Αντίπαρος Η Θήρα και ή Πάρος, Η Σίφνος, ή Φαλέγανδρος Η Κίμωλος κ' ή Άνδρος, Όκτώ σου δίδουν γραμάματα Μαζι να τά κολληήσης Κ' ένα βρονό ελληνικό Μ' αυτά να σχηματίσης. Έσάλη υπό της Έθνικής Αναγεννήσεως

120-124. Μαρίκον Γράμμα.

Τή προσέχη δύο συμφώνων, πάντοτε τών αυτών, εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων, να σχηματισθούν έλλαι τόσαι λέξεις:

Πους, δαιος, νας, έντολή, οδς.

Έσάλη υπό της Έλένης Θ. Μητσόκου

125. Δικλή Συλλαβική Άκροστιχίς.

Αι μεν αρχικαι συλλαβαι τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν κατά σειράν κριτήν του Άδου, αι δε δευτερά κλάσμα της μονάδος:

1, Βασίλεος της Καλχίδος 2, Πόλις του Πότου τουρκική 3, Πιτηνών φιδικόν.

Έσάλη υπό του Ναυτοπόμου της Θεσσαλίας

126. Έλλειποσύμφωνον.

αη-οια-οο-οιοο Έσάλη από τό Χίονι του Ταυτέου

127. Γράφος.

γαλή γαλή γαλή υιοι υιοι υιοι
ατ/τ,δους υιοι υιοι υιοι
γαλή γαλή γαλή υιοι α + ε υιοι υιοι
Έσάλη υπό του Έθνικού Έγμου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικων Ασκησεων του φύλλον 6.
43. Καταρράκτης (κατάρα, κτείς.)— 44. Πάρις (πάρ, ρίς).— 45. Δαρτίος, Άραιός.— 46. Χλόη, χολή.
47. Κ Ι Ο 48. Διά του Η:
Α Ο Υ σΚληή, κΡήνη, κΗ-
Δ Κ Ρ φήν, σΤήλη, ΔΗμη-
Ρ Ω Μ Α Ν Ο Σ τηρ=ΚΡΗΤΗ.— 49.
Ν Σ Μ Γνωρίζει ή γάτα τον
Ι Τ Α ποντικό, και άς είνε
Α Η Ι άλευρωμένος.— 50.
Θ Ε Σ Π Ρ Ω Τ Ι Α
(ΘΕΣσαλία, ΠΡΩτός, ΤΠτος, Άνάφη.)— 51. Ό έπιμένων νική (Ο επί με νον νι-κά.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
Τόμοι 14 (οι εξής: 4, 6, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10
Τόμος 1 (6 10ος πλησιάζων να εξακτιληθῆ) φρ. 10.
Τόμοι 3 οι εξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὄν έκαστος τιμάται:
* Άδετος φρ. 3 ταχυδρομικώς 3, 50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6, 50.
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὄν έκαστος τιμάται:
* Άδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.
Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 και 1908, ὄν έκαστος τιμάται:
* Άδετος φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.